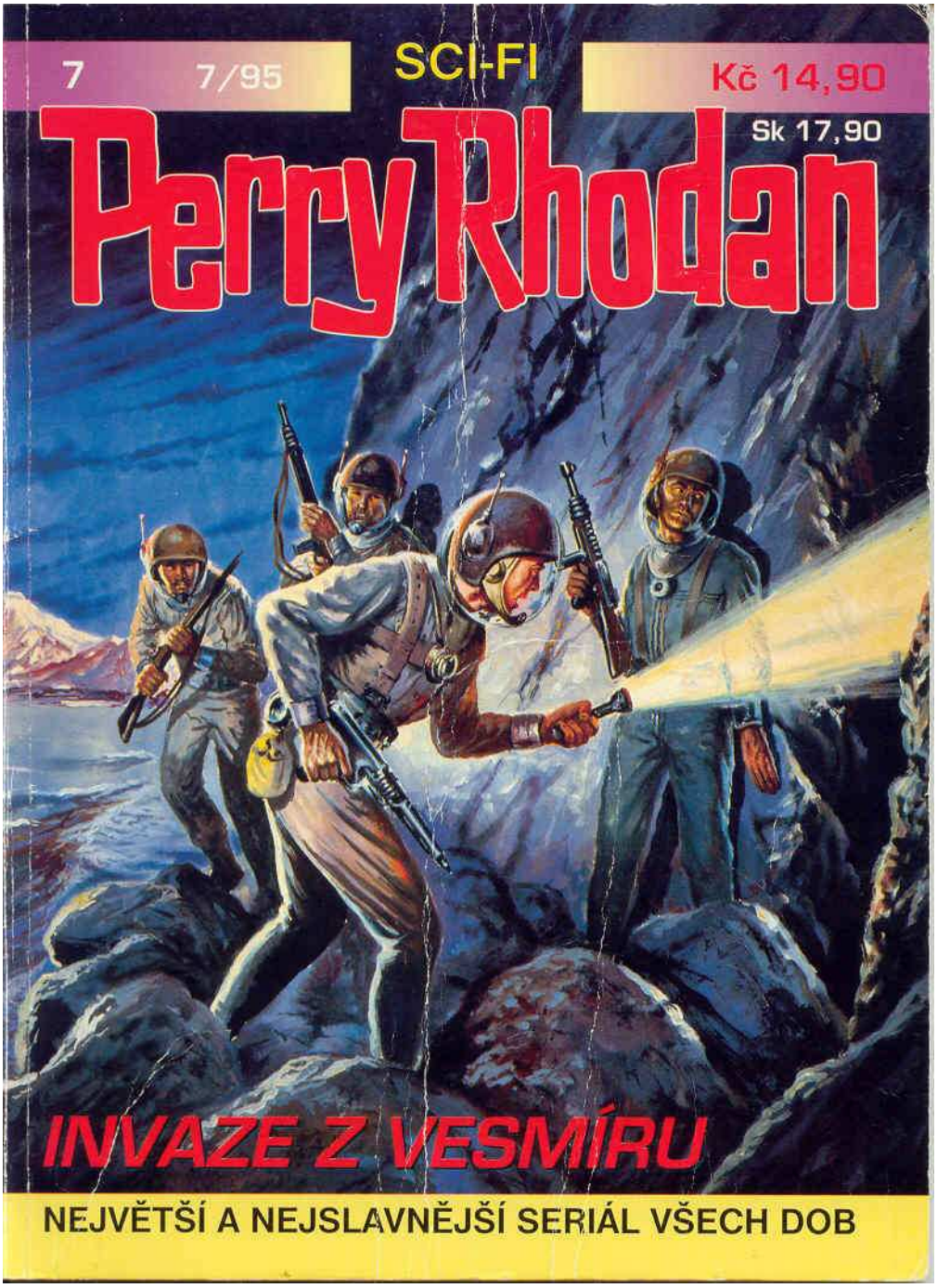

CLARK DARLTON

Invaze z vesmíru

Knihovnička Perry Rhodan 7 ***Přeložil Jaroslav Kufák***

Oči muže se zděšením rozšiřovaly, jako by spatřily něco nepochopitelného. Ale přitom hleděly do prázdna, daleko do nekonečného modrého nebe, které se klenulo nad hladinou lesního jezírka.

Ruka, svírající udici, se přestala třást. Jako by se náhle proměnila v kámen, nereagovala, ani když se splávek potopil. Udice se prohnula. Sammy Derring na tento okamžik čekal celé dopoledne a teď ani nezareagoval. ,

Kdyby mu někdo pohlédl do očí, lekl by se ho. Zděšení v nich se mísilo s nekonečným úžasem - dlouhých pět vteřin. Během těchto pěti vteřin by zaměstnance statistického oddělení Sammyho Der-ringa nepoznala vlastní máma. Byl to starý mládenec a své povinnosti na ministerstvu obrany Západního bloku dosud plnil na výtečnou. Každý volný víkend si vyjel sem do lesa k jezírku, aby si ulovil nějakou tu rybu k večeři. Ani ne tak kvůli rybě, jako pro pocit, že se v lesní tišině dokonale uklidní a zbaví nervozity. Kousek odtud na cestě parkoval jeho sportovní vůz.

Sammy Derring byl během oněch pěti vteřin jako mrtvý. Jeho duše opustila tělo. Nikoliv dobrovolně. Byla k tomu donucena. Něco silnějšího, tajemného, se chopilo jeho mozku, jednoduše do něj proniklo a vytlačilo to, co tam bylo předtím.
Během těchto pěti vteřin mohl Sammy vidět sám sebe, jak sedí na břehu jezírka. Neviditelně se vznášel několik metrů vysoko a díval se dolů. Nechápal, jak je to možné, ale viděl se. Viděl také, že je mrtev, ale že tiše sedí. Správně by mělo tělo upadnout. Ale to zůstalo sedět a o rybu, která zabrala, neprojevovalo zájem. Sammyho duše toužila zabrat za udici, ale tělo tam dole ji neposlouchalo. Kromě toho mu nezbýval čas. Pět vteřin uplynulo. Obraz mírumilovné lesní idylky se ztratil.
Neviditelná moc táhla Sammyho s sebou. Barvy se třpytily. Na okamžik měl dojem, že pod sebou vidí obrovskou, klenutou kouli, pak zase nastala úplná tma. Měl dojem, jak je do něčeho vtahován. Pak najednou opět pocítil pohybové reflexy. Měl končetiny, mohl se hýbat.
Přestože kolem vládla tma, už zase viděl. Pak mu ale došlo, že není úplná tma, že místnost ozařuje slabé světlo. Matně si uvědomoval, jak se sem dostal, pak mu to ale bylo docela jedno. Říkal si, že se mu udělalo zle a že leží v nemocnici. Byl asi nemocný. Velmi unavený. Ale proč se o něj nikdo nestará? Tušil, že docela blízko někdo je. S námahou se pokusil vstát, ale nepodařilo se mu to. Že by ho někdo našel u jezírka a nechal ho sem převézt? Jak to vlastně bylo? Neviděl se náhodou tam dole u jezírka? Sám sebe, jak sedí na břehu?
Oči si pomalu zvykaly na šero. Opět něco viděl. Cítil, že usíná. Ale v hlavě měl něco, co mu nedovolilo usnout. Něco... Nějaké zjištění... Trvalo nekonečně dlouho, než se dostal k vědomí a uvědomil si, oč mu jde.
Prsty... nohy!
Z posledních sil otevřel oči a zděšeně zíral na ukončení svých čtyř končetin. Viděl pevné drápy a pod nimi přísavky.
Pak uviděl své tělo - uprostřed bylo jako vosí a celé bylo pokryto jemnými chloupky. Podoba příšery, do níž se převtělil, byla natolik ohavná, že zaúpěl a zavřel oči. Jistě... tohle musel být jenom sen! Že si to neuvědomil dřív! Ale než mu došlo, že se mýlí, usnul.
Jeho duše, zajatá v nepozemském těle, upadla do hlubokého spánku, podobného smrti.
Když těch pět vteřin uplynulo, Sammy Derring zabral za udici. Bez mimořádného zájmu pozoroval jedenapůlkilového pstruha, po chvíli váhání mu vyndal háček a hodil ho zpátky do vody. Prut zahodil do trávy a pak vykročil k autu. Šel opatrně, nejistě, jako by několik týdnů předtím strávil v posteli.
U auta chvíli váhal. Ale za pár vteřin obdržel nutné informace z paměti bytosti, která před ním v tomto těle pobývala.
Sammy Derring, který už nebyl tím starým Sammy Derringem, nastartoval motor a pomalu jel přes lesní cestu až na hlavní.
O pár minut později už velkou rychlostí ujížděl k městu.
Paní Sára Wabbleová se divila, že svého podnájemníka vidí tak brzy zpátky. Její podiv však stoupl, když jí Sammy jen kývl na pozdrav a pak se zamkl ve svém pokoji.
To, co bylo Sammy Derringem, se cítilo lépe, když mezi ním a ostatními lidmi stály zamčené dveře. Jeho zkušenosti v oblasti přebírání cizích těl nebyly nijak velké. Navíc obyvatelé této planety disponovali mimořádně silným intelektem, který nebylo možné vypnout ani konzervovat. Bylo by jednodušší je zcela zneškodnit, ale musel se držet velitelových rozkazů. Tento velitel nesetrvával na Zemi. Daleko odtud ve vesmíru stálo oválné, kovově se lesknoucí kosmické těleso a oblétávalo třetí planetu sluneční soustavy.
Tuto loď nepostavily lidské ruce, nýbrž paže mimozemšťanů, které nebyly o nic nešikovnější než lidské. Mimozemšťané se podobali velkému hmyzu.
Připomínali vosy a mohli se s lidmi po fyzické stránce docela úspěšně měřit. Co se však týkalo jistých psychických schopností, byly tyto bytosti mnohem dál než lidé.
Jednou z těchto schopností byla schopnost opustit vlastní a vklouznout do cizího těla. Docházelo k výměně. Bylo to dokonalé, ale ani tady matka příroda nezapomněla na Achillovu patu: Duše hosta se mohla dostat do těla hostitele pouze za předpokladu, že hostiteli poskytne své vlastní tělo. Pokud však hostitelovo tělo zemřelo dřív, než hostova duše stačila uniknout, zemřel s ním i mimozemšťan. Ke stejně fatálním následkům došlo, jestliže bylo hostitelovo tělo s uvězněnou duší zničeno...
Tajuplné vosí bytosti patřily k nejnebezpečnějším civilizacím ve vesmíru. Lidé o nich však nemohli ještě nic vědět. Vždyť teprve

před půl rokem uskutečnili svůj první let na Měsíc. Země připomínala osamělý ostrov uprostřed Pacifiku, izolovaný od ostatního světa. Lidé nevěděli nic o inteligentních civilizacích Mléčné dráhy, o galaktických říších...

Ti, kdo vosí bytosti znali, jim říkali Individuální Metamorfové, nebo zkráceně Imové.
A nyní tito Imové objevili Zemi. Docela neznámou planetu na okraji Mléčné dráhy, která se náhle stala centrem dění.
Nouzové signály, vysílané ze zničené lodi Arkonidů na Měsíci, zákonitě Imy přilákaly, protože Arkonidé patřili k jejich největším nepřátelům. Tohle vypadalo jako příležitost... Imové sledovali signály a ke svému překvapení objevili na nové planetě poměrně inteligentní bytosti. Bylo tedy na čase se o ně postarat dřív, než to udělají Arkonidé.
Hlavně z tohoto důvodu přikázal velitel Imů infiltraci Země. Byl si zcela jist, že zakrátko ovládne nejdůležitější pozice pozemské politiky a vědy.
Přikázal invazi.
Lidé však o ní netušili. Věděli sice, že v blízkosti Měsíce byla zničena loď nějakých invazorů, ale nevěděli, že Imové vlastní více než jen jednu loď. A hlavně netušili - až na pár výjimek - kdo vlastně Imové jsou a co sledují.
Když Sammy Derring toho rána vešel do budovy ministerstva a pozdravil své spolupracovníky, nikdo na něm jeho proměnu nepoznal. Normálně začal listovat v papírech a zavolal sekretářku.
Mladá dáma vešla a vytasila poznámkový blok. Sammy zavrtěl hlavou a smrtelně vážně řekl: „Přineste mi všechny podklady o obraně státu. Taky bych si přál akta o úspěších v kosmickém výzkumu a raketové vědě. Hlavně mě zajímá síla naší obrany. - Co na mě tak zíráte? Rychle, pospěšte si!"
Sekretářka suše polkla a namítla. „Ale, pane Derringu..."
„Nerozuměla jste mi snad?"
Sekretářka za sebou zavřela dveře a zůstala stát bez hnutí. Pak zavrtěla hlavou a vydala se za šéfem oddělení, jistým Johnem Man-tellem.
Mantell ji mlčky vyslechl. Na čele mu vyvstaly hluboké vrásky. Pak také zavrtěl hlavou. „Jste si jista, že si pan Derring nedovolil žádný žert?"
„Docela jistá. Myslel to smrtelně vážně. A pak - ten výraz v jeho očích. V životě jsem něco takového neviděla..."
Mantell si ji zkoumavě prohlížel. „Podivné, velmi podivné. Chce podklady o obraně státu. Ví přece, že jsou přístupné jen ministru obrany a případně jeho štábu, ale nikoli malému úředníkovi, jako je on. Že by mu přeskočilo? Velikášství?"
Sekretářka se poprvé usmála. „Vzpomínám si, jak se pan Derring jednou bavil tím, že se jmenuje podobně jako ministr obrany. Říkal, že by si ho s ním jednou mohl někdo splést... Třeba při výplatě..."
„Na to by Samuel Derring bezesporu rychle přišel," usmál se Mantell. „Podobnost jmen však není důvodem k tomu, aby se choval jako ministr. Promluvím si s ním. Řekněte mu, že se má kolem jedenácté hlásit."
Zaváhala. „A co mu mám říct teď?"
„Co chcete. Ale teď potřebuju chvíli klid, mám práci."
Sekretářka pomalu opustila místnost, ale do své kanceláře se nevrátila. Několik minut bojovala sama se sebou, pak se rozhodla, že vše ohlásí kontrarozvědce.
Mr. Smith byl velmi překvapen, když se o věci dozvěděl. Vzal to celé podstatně vážněji než Mantell. Požádal sekretářku, aby na něj počkala v předpokoji. Jakmile za sebou zavřela, dal se rychle do práce.
Ze sejfu ve zdi vyndal telefon, zvolil jisté číslo a vyčkával. Pak se ozval volaný.
„Tady Smith, ministerstvo obrany. Stalo se něco podivného, pane. Mohl by to být i špatný žert, ale před třemi dny jsem dostal váš příkaz hlásit každého, kdo se chová podivně..."
Neznámý muž na druhém konci drátu mu položil otázku. Když ji Smith vyslechl, téměř se postavil do pozoru. „Jistě, pane. Úředník Sammy Derring rezolutně požaduje plány obrany státu. Kromě toho se chce podívat na kosmický výzkum. To vše naprosto vážně. Jeho sekretářka tvrdí, že u něj podobnou rozhodnost nikdy nezaznamenala. Kromě toho říká, že v jeho očích je *výraz*, jaký tam nikdy neviděla..."
„Jakže se jmenuje ten muž?"
„Sammy Derring."
„A ministr obrany?"
„Pane?"
„Chci vědět, jak se jmenuje ministr obrany."
„Samuel Daring, pane. Ale - to vy přece víte..."
„Díky, Smithi. Zde jsou moje příkazy: Nedejte nic najevo. Sekretářka ať mu ty podklady přinese - ale nějaké hodně staré a dávno neplatné, rozumí se. Derring nesmí nic tušit. Pochopil jste?"
„Jistě, pane. Ještě něco?"
„Nikomu ani slovo, chápete? Za dvě hodiny jsem u vás."

„Vy osobně...?"
Smithovi selhal hlas. Allan D. Mercant, všemocný šéf západní rozvědky, přijede osobně. A to ještě kvůli takové maličkosti.
Určitě přitom zjistí, že se Sammy Derring pokusil jen o vtip...
„Ano, přijedu osobně. A ještě něco: Zachovejte co nejpřísnější mlčenlivost! Přikažte to i sekretářce! Konec!"
Smith odložil aparát zpátky do skříňky. Když zavolal sekretářku, měl ve tváři zamyšlený *výraz*. „Nesmíte nikomu za žádných okolností o té věci říct. Vypadá to, že pan Derring je - ehm - nemocný. Za deset minut vám pošlu svazek akt. Vy mu je předáte. Jasné?"
„Ano, ale..."
„*Žádné* ale! Povězte panu Derringovi, že jste o akta požádala, a že jsou na cestě. A ještě jednou: Nikomu ani muk."
Sekretářka v duchu pomyslela na vedoucího oddělení. Sice mu něco řekla, ale Mantell měl očividně jinou práci.
Možná na to třeba i zapomněl. Přikývla.
„Dobrá, pane Smithi. Povím to panu Derringovi. Jestli se na mé ale zase tak podívá - mám z něj strach."
„Nesmysl, slečno..."
„Thompsonová. Klára Thompsonová."
„Ničeho se neobávejte, slečno Kláro. Včera bylo silné vedro. Třeba má pan Derring úžeh."
Klára přikývla, rozloučila se a odešla do své kanceláře. Když zaklepala na Derringovy dveře, Sammy zvedl hlavu. „Nesete ty podklady?"
„Ještě ne, pane. Budou tu za deset minut."
„Dobrá. Hned mi je pak dejte."
„Ano, pane."
Klára byla ráda, že za sebou může zavřít. Derring už vypadal docela normálně, ten idiotský záblesk z očí zmizel, ale jeho nesmyslný příkaz zůstal...
Přesně za deset minut přinesl poslíček podklady. Byly v červených deskách s nápisem: Přísně tajné.
Klára na ně zírala. Proč se vlastně Smith pouští do té malicherné hry? Proč?
Pak ale vzala desky, zaklepala na Derringovy dveře a vstoupila. Mlčky mu je položila na stůl a pohlédla na něj. V jeho očích zazářil triumf, jak se jí zdálo. Ale bylo v nich ještě něco - něco cizího, nekonečného, bezbřehého. Bylo jí, jako by hleděla do propasti. Popletena se otočila a vrátila se do kanceláře.
Sammy Derring vyčkal, až zavře, pak otevřel desky a pustil se do studia dokumentů. Už na první pohled zjišťoval, že se jeho mise zdařila. Měl před sebou na stole největší tajemství tohoto světa -tajemství jeho nejvyvinutější velmoci. Ostatní Imové budou mít jistě štěstí i v jiných světadílech. Už zítra bude velitel vědět, kam nejlépe nasměrovat invazi.
Zatímco studoval papíry a uvědomoval si, že velice přecenil možnosti pozemšťanů, čas neúprosně ubíhal. Ručička hodin se blížila k jedenácté.
O několik místností dál si John Mantell vzpomněl na rozhovor s Klárou Thompsonovou. Na okamžik si pomyslel, že to hodí za hlavu a nebude ztrácet drahocenný čas kvůli hloupým žertům svých podřízených, ale pak si zase uvědomil své povinnosti. Jak snadno by se z takového žertu mohlo vyvinout něco vážnějšího. Stiskl tla-čítko interkomu: „Slečno Thompsonová, co jste řekla panu Derringovi? Ví, že s ním chci mluvit?" Klára na něj málem zapomněla. Vykoktala: „Možná by bylo lepší, pane Mantele, kdybyste na tu záležitost zapomněl. Pan Derring jistě jen žertoval a..."
„Tak jste za mnou neměla chodit. Takže co? Řeknete mu, že s ním chci mluvit?"
„Já-já..."
Mantell se zatvářil překvapeně, zavěsil a prudce vstal. Deset vteřin nato se málem srazil s Klárou ve svém předpokoji. Zděsila se, když ho spatřila.
„Co se děje? Kam jdete?" vyjel na ni.
Byla stále popletenější. „K vám, za vámi, pane Mantell. Chtěla jsem vás poprosit, abyste pana Derringa nerušil. Má důležitou práci."
Mantell překvapeně zvedl obočí. „Důležitou práci? No tak se na to podíváme."
Minul Kláru a bez zaklepání se vřítil k Derringovi. Spatřil ho, jak se sklání nad hromadou akt a intenzivně je studuje. Zlostně zvedl hlavu a pohlédl na příchozího. Trvalo chvíli, než mu došlo, s kým má tu čest.
„Áááá, pan Mantell - čím mohu sloužit?"
Mantell se opřel pěstmi o desku stolu.
„Pane Derringu, řekněte mi, jestli vám přeskočilo, že si dovolujete takové žertíky. Požadujete

nejtajnější dokumenty, jako byste chtěl roličku toaletního papíru. Děláte, jako byste byl sám ministr obrany... Co je to s vámi?"
Sammy se během chvilky proměnil. Nejdřív nechápavě hleděl na zuřícího šéfa oddělení, pak měl najednou prázdný pohled a nakonec se díval tvrdě a neúprosně. Suše se zeptal: „Jak se jmenuje ministr obrany?"
Mantell zalapal po dechu. Už vůbec nic nechápal. „Derringu! Zbáznil jste se? Vy mi chcete tvrdit, že jste zapomněl, jak se jmenuje náš šéf?"
Sammy kývl.
„Jo, zapomněl. Jak se jmenuje?"
Přestože Mantell nemínil jít na ruku šílenci, chladný pohled jeho

protějšku ho k tomu donutil. „Daring. Samuel Daring. Měl byste to vědět lip než já, protože máte podobné jméno. To však ještě není důvod, abyste..."
Zmlkl. Sammy totiž vyskočil ze židle a ukázal na hromadu papírů. „Když tedy nejsem ministr obrany, jak to, že jsem dostal tyhle dokumenty?"
Mantell se podíval na akta. Opravdu nic nechápal. Než se stačil vzpamatovat, otevřely se dveře a vstoupil Smith, následován Klárou Thompsonovou. Očima přelétl situaci a zatvářil se zlostně. Mantell zesinal. Věděl, jakou mocí vládne tento nenápadný pan Smith. Udělal snad nějakou chybu?
„Co se tady děje?" otázal se Smith, přestože si to už domyslel. Otočil se na Mantella. „Neřekla vám slečna Thompsonová, že nemáte nic podnikat?"
„Nenechal mě domluvit," ozvala se Klára.
„Přišla ke mně a hlásila mi, že si pan Derring dovolil jistý vtip," bránil se Mantell. „Chtěl jsem Derringa požádat, aby to v budoucnu už nikdy neopakoval..."
Sammyho Derringa si v tu chvíli nevšímali. Znovu se posadil a život v jeho očích znovu pohasl, jako předešlý den u jezera. Trvalo to pět vteřin, déle ne. Pak se do něj znovu vrátil život.
Během těch pěti vteřin se stalo totéž co minulý den, jenomže obráceně. Im uprchl z jeho těla, sotva zjistil, jak se zmýlil. Sammyho duše se vrátila do vlastního těla, ale vzpomínky neměla žádné. Až na nějaké detaily podobné snu...
Právě seděl u jezírka a chytal ryby - a teď sedí za svým psacím stolem. Před ním stál šéf oddělení Mantell, vedle něj Smith - a ze dveří na něj zírala Klára.
Co se mezitím stalo?
„Přejete si, pánové?" otázal se mechanicky. Pak jeho pohled padl na papíry na stole. „Jak se sem dostalo tohle?"
Když chtěl Mantell vybuchnout, Smith ho chytil za ruku a zastavil ho. Jeho bystrý rozum ihned zareagoval. Nechápal souvislosti, ale šéf Mercant se nacházel na cestě sem. Za touto zdánlivě banální záležitostí toho patrně bude vězet víc, než kdokoli tuší.

„To jsou staré zprávy, pane Derringu, které jsem vám dal k přezkoumání. Ministr nám dal za úkol pověřit tím někoho spolehlivého."
Sammy na něj pořád hleděl překvapeně, ale přitakal.
„Jsem vám a panu Daringovi vděčný za důvěru. Dokdy měl být úkol splněn?"
„Máte dost času, pane Derringu. Pojďte, Mantelli. A vy taky, slečno Thompsonová. Nesmíme pana Derringa rušit."
Vytáhl nic netušícího Mantella ze dveří a teprve pak si oddechl. „Málem jste udělal největší hloupost svého života, Mantelli. Sám tomu sice nerozumím, ale - pan Mercant je už na cestě sem."
„Šéf západní rozvědky?" zděsil se Mantell. „To není možné?"
„Ale je. Vraťte se do své kanceláře a o pana Derringa se už nezajímejte. To je rozkaz. Ministr obrany se o té věci nic nedozví. A vy, slečno Thompsonová, držte jazyk za zuby. Až se dnes večer půjdeme spolu navečeřet, vysvětlím vám, co budu moci..."
„Ale já..."
„Řekněme v osm v Petrově tanečním paláci? Dohodnuto?"
„Já..."
„Fajn! A teď se posaďte ke stolu a dělejte, jako že se nic nestalo. Ono se taky nic nestalo. Že ano?"
Zatímco se Mercant blížil v nadzvukovém letounu, dumal a vymýšlel stále nové a nové plány, Sammy

Derring seděl za svým stolem nad dávno neplatnými dokumenty a marně přemýšlel, co s nimi má udělat.
Netušil, jak se dostal z lesa do kanceláře. Vzpomínal si na nějakou podivnou věc, na jakýsi živý sen... Na nějakou příšeru, která vypadala jako obrovská vosa. On sám byl tou vosou...
Ztratil rozum? Pak by ale nemohl být tady a těšit se z důvěry svých nadřízených.
Rozhodl se, že o té záhadě nebude přemýšlet. Pološíleného spolupracovníka si ministerstvo nemohlo dovolit. Ale nějak to musel všecko zaspat, protože si ani nevzpomínal, jak mu přinesli ta akta.

12

Blonďatý, řídký věneček vlasů rámoval matně se lesknoucí pleš mladě vypadajícího muže, jehož nevinná tvář připomínala andílka. Patřila však jednomu z nejmocnějších mužů Západního bloku. Ještě před několika málo týdny se agenti Východu a Asie třásli při pomyšlení na jeho jméno.
Allan D. Mercant, šéf západní rozvědky, se připravoval na setkání s člověkem, jehož tělo na sebe vzal Im. Nebylo to jeho první setkání s Imem. Teprve nedávno se ho jeden Im v těle jednoho z blízkých spolupracovníků snažil zneškodnit. Jen jeho bleskurychlá reakce, které napomohlo i jeho telepatické nadání, mu zachránila život.
Očekávaná invaze, o které vědělo jen několik málo lidí, tedy začala. Přišla nečekaně, ale už ne překvapivě. Nedávno zničili jednu loď Imů u Měsíce, ale patrně to nebyla jediná jejich loď ve sluneční soustavě.
Bez třetí mocnosti, jak Mercant věděl, by byla Země bezbranná jako dítě. První měsíční raketa s lidskou posádkou, které velel major Perry Rhodan, objevila na Měsíci ztroskotanou loď mimozemšťanů z planety Arkon. Arkonidan Crest trpěl leukemií a Perry dokázal na Zemi najít někoho, kdo Cresta vyléčil. Nicméně pozemské mocnosti se proti Rhodanově Třetí moci postavily a také zcela zničily loď Arkonidů na Měsíci. Zůstal jen Crest, jeho krajanka Tho-ra a jeden záchranný člun. Nicméně když díky nouzovým signálům ze zničeného arkonidského křižníku přilétli do sluneční soustavy první vesmírní invazoři, pozemské mocnosti se s Rhodanem spojily...
Ale Imové pokračovali v útoku.
Taková tedy byla situace. Perry Rhodan byl jediný člověk, který byl schopen zachránit Zemi. To bylo Mercantovi jasné. Nejenom proto, že se spojil s Arkonidany a měl k dispozici jejich techniku, ale také proto, že kolem sebe shromáždil mutanty - lidi s mimořádnými schopnostmi. Mercant se svými telepatickými schopnostmi mezi ně patřil.
Stroj přistál. Rychlé vozidlo dopravilo Mercanta na ministerstvo obrany. Ihned ho přivedli ke Smithovi.

13

„Nuže, Smithi, co se stalo? Kdo je ten muž?"
„Nemám ani tušení, pane. Mám vás k němu zavést?"
„Ano, udělejte to."
K nemalému překvapení Smith zjišťoval, že Mercant vytahuje a odjišťuje pistoli. Chtěl svého šéfa informovat, že v budově neexistuje nikdo, kdo by byl méně nebezpečný než pan Derring, ale pak radši mlčel. Šel napřed. Mercant ho následoval. Sammy Derring překvapeně vzhlédl, když se dveře otevřely tak náhle a bez zaklepání. Smitha znal, ale muž s nevinnou tváří mu byl cizí.
„Vy jste Sammy Derring?" otázal se neznámý. „Zůstaňte klidně sedět a odpovídejte na moje otázky. S odpovědí neváhejte. Při sebemenším podezřelém pohybu vás zastřelím. Mé jméno je Mercant."
Sammy byl tak zaskočen, že se zatvářil nepopsatelně hloupě. Ústa měl široce otevřená a nechápavě zíral do černého ústí pistole, kterou na něj Mercant mířil. S námahou vykoktal: „Co — po mně chcete?"
„Proč požadujete akta, ke kterým má přístup pouze ministr?!"
„Akta? Panebože - tahle akta mi přinesl pan Smith s panem Man-tellem. Měl jsem je prostudovat. Že jsem je požadoval? To je holj nesmysl!"
„Takže vám byla přinesena. Tvrdíte, že jste je nepožadoval?"
„O tom vůbec nic nevím... Je to celé tak divné... Jako by se mi to všecko zdálo."
„Vysvětlujte," požádal Mercant a se zájmem se předklonil Sammy zaváhal. Celá ta věc byla podivná.
„Chytal jsem ryby," začal. „Muselo to být včera. Najednou jsem měl divný pocit. Bylo mi, jako bych opouštěl své tělo. Pak jsem měl šílený sen, jako bych viděl Zemi dole pod sebou... A pak jsem najednou seděl tady nad těmi papíry. To je čistá pravda, pane, i když ji vůbec nechápu. Nevím, co se stalo mezi včerejškem a dneškem."

Mercant se podíval na Derringa. „Můžete odpřísáhnout, že jste teď sám sebou?"
Sammy na něj nechápavě pohlédl. „Jestli jsem... co?"
„Chci vědět, jestli jste už zase normální. Je přece jasné, že máte
14
výpadek paměti. Někdo jiný mezitím převzal vaše tělo a hrál vaši roli."
„To přece nejde...!"
„Ale jde! Člověk to nedokáže, jistě, ale jsou tu ještě i jiné vesmírné bytosti."
„Ano, slyšel jsem o nich. Arkonidé..."
„Nyní mám spíš na mysli Imy, civilizaci hmyzu podobných bytostí. Zmýlili se ve vás. Měli vás za ministra obrany, protože se jmenuje podobně jako vy. To je všechno. Pane Derringu, vykonal jste pro lidstvo velkou službu!"
Mercant mezitím už zase schoval zbraň. Pochopil, že se Im vytratil. Zároveň mu však bylo jasné, že další útok bude platit ministru obrany Daringovi. Musel být co nejpřísněji střežen. Zároveň bylo potřeba co nejrychleji informovat Perryho Rhodana. Dřív, než dojde k dalším útokům. Vydal Smithovi nové rozkazy. Agent zmizel, aby je provedl. Sice toho moc nechápal, ale byl zvyklý provádět rozkazy, jejichž smyslu neporozuměl.
Odebral se k Millerovi, osobnímu tajemníkovi ministra.
„Dejte mi pokoj, přijďte pozdějc, šéf nemá čas," nevrle opáčil Miller.
„Vy mě neznáte?"
„Jistěže vás znám, ale to teď není důležitý. Nebo snad chcete pana Daringa zatknout?"
„To se uvidí," řekl Smith a zašklebil se, když Miller zalapal po dechu. „Ale uklidněte se. Mám jen pár otázek."
„Tak ale rychle."
„Proč tolik vzrušení? A na co ta hromada papírů?"
„Rozkaz od šéfa. Požaduje všechny podklady o obraně Země a o raketovém výzkumu. Koneckonců nemůže mít přece všechno v hlavě."
„Jo?" řekl Smith a zmizel dřív, než se Miller mohl nadechnout k odpovědi.
Mercant se mezitím pokusil spojit s Rhodanem, ale zjistil, že to není možné, protože se Rhodan právě nacházel na Venuši... Když přiběhl Smith, Mercant si ztěžka povzdechl a pak řekl:
16

„Ať se teď stane co se stane, Smithi, bude to naše polívčička. Jenom naše... A vy mi chcete řícf, že ministr požádal o tajné dokumenty, že? Je to to, co mi chcete říct?"
Smith nechápavě přitakal.
Uprostřed rozlehlé pouště ležel veliký balvan. Slunce rozpalovalo jeho povrch. Rozžhavený vzduch stoupal k nebi a nenarazil přitom ani na sebemenší vánek.
Vtom se stalo cosi neuvěřitelného.
Balvan se pohnul, jako by ho zvedla neviditelná ruka. Nekonečně pomalu se zvedal vzhůru. Nyní ležel deset centimetrů nad povrchem pouště - a stoupal dál.
Kdyby tomu někdo přihlížel, musely by mu vlasy vstát hrůzou. Balvan vážil určitě dvacet centů, ale choval se, jako by pro něj zákony přitažlivosti neplatily. Stoupal do výšky jako balon naplněný heliem, posunul se kousek do strany - a pak se zřítil k zemi, jako by ho ta neviditelná ruka upustila. Rozvířil prach.
Pak ležel, jako by se nikdy nepohnul.
Dva kilometry odtud stálo několik lidí a dívalo se k jezeru. Nejstarší z nich, bělovlasý obr s neobyčejně vysokým čelem a bledou pletí, se spokojeně pousmál a přikývl. Vedle něj stála mladá žena, která také učinila uznalé gesto. Malý Japonec, kterému její uznání patřilo, rozpačitě pokrčil rameny.
„Jsem nešika," poznamenal. „Nikdy to nedokážu, slečno Sloane-ová."
Dívka se otočila k bělovlasému muži.
„To se nedá nic dělat, pane Creste. Tama Yokida je prostě příliš skromný. Frekvenční detektor ho odhalil jako mutanta a on jím bezesporu také je. Na vzdálenost dvou kilometrů silou vůle zvedl velký balvan dva metry do výšky. Ovládá telekinezi, i když jen její základy. Já sama jsem potřebovala dlouhé roky, než jsem se v ní zdokonalila. Tamo, jestli chcete být dobrým žákem, dokážete to také."
Crest přikývl. „Nesmíte ztrácet odvahu, Yokido. Chybí vám trénink, to je všecko. Určitě máte ještě

další schopnosti, které z vás činí mimořádného člověka. Slečna Sloaneová ovládá telekinezi téměř perfektně, vy ale umíte navíc proměňovat jeden živel ve druhý a uvolněnou energii podle libosti zachycovat a používat. To je neuvěřitelná schopnost. Ve spojení s vaší telekinetickou vlohou je to kombinace netušených možností."
Tama Yokida se rozpačitě usmál. „Souhlasím s vámi, pane Cres-te. Musím být vděčný za to, co mi příroda dala do vínku. Přejete si pokračovat ve vyučování?"
Crest se zamyšleně zahleděl na zklidněné solné jezero. Pak přitakal, ale když promluvil, podíval se na Anně Sloaneovou. „Vy jste hodila balvan do jezera. Vaše telekinetické schopnosti jsou úžasné. Myslíte, že Tama dokáže pracovat s tím ponořeným kusem skály?"
Anně se na Japonce podívala. „To nevím. Já ho každopádně kdykoli zase vyzvednu z vody. Ale jestli na něj dosáhne Tama? Jezero je hodně hluboké..."
„Jak hluboké?" otázal se Tama. „Rád bych to věděl."
Crest mezitím mluvil do malého přístroje, připevněného náramkem k paži. „Pan Haggard? Byl byste tak laskav a poslal za námi slečnu Iši Matsu? Ano, správně. Na vyučování." Anně Sloaneová pochopila. „Není to ta malá Japonka, co umí vidět přes pevná tělesa?"
Crest přitakal.
„Zcela správně. Označil bych ji jako televizionářku. Uvidí kámen na dně a určí i hloubku, ve které se nachází. I její schopnosti však vyžadují dalšího cviku. Až bude jednoho dne schopna vidět hodně do dálky a přes silné vrstvy, budeme mít v naší jednotce mu-tantů živou televizní kameru."
Tama se usmál. „Moje malá kolegyně a já se bezvadně doplňujeme," přiznával. „Jestli se jednou budeme umět lépe koordinovat, nenajde se na světě síla, která nám odolá."
„Tak je tomu de facto už dnes," řekl Crest a pohlédl ke shluku budov v místě, kde před časem přistála vesmírná loď Stardust. Nad

tím vším se tyčila neviditelná kupole o průměru deseti kilometrů, jejíž energetická síla chránila všechno pod ní.
Ke skupince se blížila postavička. „Á, támhle přichází slečna Iši..."
Hezká, malá Japonka na sobě měla džínsy a bílou blůzku. Tama Yokida si kolegyni prohlížel s libostí. Slepec by musel vidět, že se mezi těmi dvěma něco odehrává.
„Volal jste mě, pane Creste?" Její hlas byl stejně jemný, jako přívětivý.
„Ano, přestože vaše vyučování dnes už skončilo. Tama navrhl zajímavou věc: koordinovat vaše schopnosti... Támhle je solné jezero. Asi dvě stě metrů od břehu leží na dně velký balvan. Slečno Iši, pokuste se určit hloubku, ve které se ten kámen nachází. Váš přítel Tama nutně potřebuje údaje, aby mohl splnit svůj úkol."
Dívka přikývla. Povzbudivě se naTamu usmála a postavila se tváří k jezeru. Zavřela oči a soustředila se. Tama stál těsně vedle ní...
Za chvilku se Iši zapotácela a chytila se jeho paže. A pak...
„Já ho vidím!" zvolal Tama. Oči měl doširoka otevřené a zíral k jezeru. „Vidím ten balvan! Je v hloubce dvaceti metrů, hlouběji určitě ne!"
Crest vážně přitakal.
„Dobrá práce, slečno Iši. Je tedy docela určitě možné, abyste přenášela svoji schopnost na jiné. Tamo, teď je řada. na vás. Proměňte ten balvan třeba na olovo, nebo pro mě za mě ve zlato. Uvolněte energii. Ale ne příliš, aby se jezero nezačalo vařit."
Tama pochopil, co po něm Crest chce. Výcvik mutantů byl věcí Arkonidů. Perry Rhodan svěřil svoji speciální skupinu Crestovi, protože ten disponoval všemi předpoklady, a navíc byl schopen mu-tantům předat mnohé ze svých zkušeností a schopností.
Stáli tam všichni bez hnutí. Pět minut. Deset minut. Čtvrt hodiny.
Pak nad místem, kam klesl balvan, začal stoupat opar a zvolna houstl. Voda bublala. Hladina se rozvlnila.
„Stačí," řekl Crest. „Opravdu to stačí, Tamo. Když budete chtít, přivedete do varu celé moře. Myslím, že pro dnešek můžeme s vy-

učováním skončit. Mimochodem, Tamo, dělal jste olovo, nebo zlato?"
Iši otevřela oči a odpověděla za Tamu. „Zlato, pane Creste. Lidé, kteří ten balvan jednoho dne najdou, budou mít radost. Je na něj přilepeno několik liber zlata."

Crest chtěl odpovědět, ale přerušilo ho jemné bzučení. Vycházelo z jeho náramku. Přiložil ho před ústa a stiskl tlačítko.
„Ano? Tady Crest."
Byl to dr. Frank Haggard, lékař z Austrálie, odborník na leuke-mii. Vynálezce antileukemického séra, které Cresta vyléčilo. Volal ze Stardustu.
„Creste, nepříjemné zprávy. Zase se objevili Imové."
„Myslel jsem si to. Kde?"
„Je znám jeden případ z USA. Převzali ministra obrany. Mercan-tovi se v poslední chvíli podařilo zabránit nejhoršímu, ale je bezmocný vůči ostatním případům, které jsou zatím neznámé. Dotazuje se, jestli mu můžeme nějak pomoci."
Crest nakrčil čelo. „Jistěže můžeme. Je jen škoda, že se Perry ještě nevrátil. Máte s ním spojení?"
„Od posledního volání už ne. Asi se nachází na zpátečním letu."
„Pokuste se navázat s Good Hope kontakt. Informujte Rhodana. Třeba cestou objeví oválnou loď Imů a bude ji moci zničit. Tako Kakutu má přece u sebe."
Tako Kakuta byl teleporter. Už jednou se mu podařilo přenést se do velínu protivníka a zanechat tam bombu.
„Zůstanu stále na příjmu. Ale mezitím musíme něco podniknout i my sami."
Crest pohlédl na Anně Sloaneovou.
„Ano, to musíme! Nač bychom měli jednotku mutantů? Obávám se, že stojíme před další těžkou zkouškou..."
Opar nad džunglí Venuše se rozplýval a planeta se rychle měnila ve vzdalující se kouli.
20
Štíhlá postava muže před obrazovkami se nehýbala. Zasněně sledoval zdánlivě odlétající planetu, kterou v duchu zařadil do svých budoucích plánů. Perry Rhodanovi bylo jasné, že se Země brzy stane příliš malou a bude potřebovat nový svět, aby mohla vybudovat základy říše.
Jako obvykle mlčenlivý dr. Manoli seděl poblíž Rhodana v křesle. Jeho drobná postava se v něm téměř ztrácela. I on věnoval pozornost Venuši, která se tolik podobala Zemi, jak musela vypadat před nějakými sto miliony let.
Méně se o ni zajímal třetí člen posádky. Podsaditý Reginald Bull, inženýr vyřazené lodi Stardust, ležel na lůžku a četl si. Přitom bylo vidět, jak mu vstávají vlasy, jako by četl příběh o strašidlech.
Byl to on, kdo první prolomil mlčení. Zavrtěl hlavou, zaklapl knihu a odložil ji. Nyní byla vidět její obálka s obrázkem džungle, z níž trčel trup kosmické lodi. V otevřeném vchodu stál muž a pomocí paprskometu se bránil odporným prehistorickým zvířatům, podobným dinosaurům.
„Toho chlapa by měli zavřít!" konstatoval suše. „Taková fantazie je nezdravá."
Perry Rhodan neodtrhl oči z obrazovky, ale odvětil: „Koho by měli zavřít?"
„Toho chlapa, co spáchal tenhle román."
„Jaký román?"
Reginald Bull si povzdechl. „No přece tenhle - Základna na Venuši - utopickej román. Představ si, napsal ho před deseti lety. Tenkrát se ještě nikomu o letu na Venuši ani nesnilo. Ale tenhle chlápek si postaví loď, odletí si na Venuši a uvízne. Provádí tam hero-ický bitvy s dinosaurama, dokud ho nepřiletí vysvobodit kamarád. Neuvěřitelný, fakt."
Perry Rhodan se otočil i s křeslem a pohlédl na Bulla. Přestože i jeho mírně řečeno obtloustlý přítel absolvoval neuvěřitelně vydatné školení Arkonidů, které mu dalo neobyčejné znalosti a vědomosti, nebylo to na něm vidět. Perry proto často inklinoval k tomu, aby ho podceňoval, ale pak si vždycky uvědomil, co se za jeho vodna-týma očima ukrývá.
21
„Co je neuvěřitelné? Autor neměl pravdu? Copak na Venuši nejsou bažiny, pralesy a dinosauři? A není tam horko?"
Bully měl v úmyslu vyjádřit všechny své pocity pomocí vzdechů.
„To je právě to! To, co ten chlap napsal, souhlasí! Venuše je přesně taková, jakou ji popsal. Člověk by skoro řekl, že tady musel bejt!" řekl, napřímil se a opřel se o loket. „To je sprosťárna!"
Perry se chápavě pousmál.
„Jenom závidíš, to je všecko. Nedopřeješ autorovi, aby ve své fantazii už před deseti lety prožil to, co tys prožil až teď. Předešel tě a ty se proto zlobíš."
„Ale paprskomet - takovej nesmysl! Před deseti lety u takové zbraně neexistovaly ani výzkumy!"

„A přece jsme ho použili, když nás chtěl sežrat ten hladový dinosaurus."
Bully se zatvářil zoufale. „Panebože - ale my jsme ty paprskový kanóny nevymysleli!"
„A co na tom? My je máme, i když od Arkonidů. Bez nich bychom se sem nedostali, protože bychom neměli ani Good Hope." Bully to vzdal.
„Tak dobře, nebudu se hádat. Ten pisálek je teda génius, předběh svojí dobu, napsal nesmrtelný díla... Kdyby se aspoň splet a vylíčil Venuši jako planetu pokrytou kovovejma plátama...! Ale to ne! Jeho popis je docela přesněji Zatraceně, já se snad neuklidním. Vždyť my nemáme lidem co nového říct."
„Když se tak rozčiluješ, proč ten škvár vůbec čteš?" Na tuhle otázku Bully neznal odpověď. Ani k ní nedošel, protože se vzduch před Rhodanem začal mihotat, třást a třpytit, a najednou před ním stál Tako Kakuta, který se zase jednou bez ohlášení rematerializoval, protože byl líný vstát a udělat těch pár kroků ze své spojařské centrály do velínu lodi.
Good Hope byla vlastně jedním ze záchranných člunů velkého arkonidského křižníku, zničeného na Měsíci. Tenhle člun zůstal jedinou kosmickou lodí Arkonidů, kteří letěli na výzkumnou výpravu pod Crestovým velením...
Jakmile se Kakuta objevil, Bully se ho jako obvykle lekl. „Za-
22
traceně... Nemůžeme něco podniknout, aby se ten člověk nezjevoval, kdy a kde se mu zachce?"
Tako se přátelsky usmál. „Příště vám pošlu ohlašovací dopis. Ano, Bully? Je to kompromis?"
Perry Rhodan přerušil jejich obvyklou debatu. „Máte spojení s Gobi?"
„Proto přicházím," usmál se Japonec, ale úsměv se mu stejně rychle vytratil a Tako se zatvářil velmi vážně. „Haggard se nás už několik hodin snaží zastihnout. Špatné zprávy, pane Rhodane. Začala invaze Imů. Objevili se v několika lidských tělech. Nepomáhá ani, když jsou přitom přistiženi, protože se ihned vrátí zpátky do svých těl a hledají novou oběť."
Bully odstrčil knihu a posadil se. „Invaze? Vždyť jsme přece jejich loď zničili!"
„Mají těch lodí asi víc," konstatoval Rhodan a obrátil se na Ma-noliho. „Nechme Venuši Venuší, Eriku. Vykouzli na obrazovky Zemi. Nejvyšší zrychlení."
Obraz na monitorech se změnil. Najednou na nich byla zelenomodrá hvězda a vedle ní drobný bod — Měsíc. Obojí se zvolna zvětšovalo.
Perry se znovu otočil k Takoví. „Ještě něco?"
„Crest žádá o okamžitý návrat na Gobi. Chce nasadit jednotku mutantů. Potřebuje s vámi mluvit."
„Pojďme," přikývl Perry a vykročil. Tako se usmál na Bullyho, kývl na něj - a zmizel. Když Perry vstupoval do spojové centrály, Japonec už tam na něj čekal.
„Tady Rhodan."
„Tady Haggard. Okamžik, chce s vámi mluvit Crest."
Perry vyčkával.
„Crest. Poslouchejte, Rhodane, situace je více než vážná. Mer-cant je zoufalý. Poprosil o podporu. Ale nechtěl jsem podnikat nic bez vás. Kdy můžete být zpátky?"
„Za dvě až tři hodiny. Doufám, že to loď vydrží."
„Bez starosti, Rhodane. Pokud cestou uvidíte loď Imů, zničte ji. Ať se do ní Tako teleportuje s výbušninou."
23
„Tentokrát už budou opatrnější, Creste, byli varováni. Možná si přivezli i nějakou pomoc."
„Vyloučeno. Jejich mentalita jim zakazuje informovat jiné civilizace. Pokládají se za dostatečně silné, aby se vypořádali s každým protivníkem. Já se dokonce domnívám, že se nikdy nikomu nepodaří je zcela zneškodnit."
„Zase jednou nás podceňujete, Creste. Mimochodem: na Venuši jsem objevil vhodné místo. Založíme tam druhou základnu a urychlíme výcvik mutantů."
„To má čas. Nejdřív musíme odrazit invazi. Lidé na Zemi ještě netuší, co je čeká. Obávám se, že Imové mají na Zemi pevnou základnu, odkud operují. Bylo by příliš náročné metamorfovat z lodi."
„Nějaké stopy?"
„Žádné. Musíme mluvit s Mercantem, možná něco má. Koneckonců mluvil s lidmi, do jejichž těl se Imové stěhovali a která později uvolnili."
Perry byl překvapen. „Já myslel, že každý, do kterého Imové vlezou, musí zemřít? To se změnilo?"
„Mýlili jsme se. Dotyční navíc nevykazovali žádné následky."
„Výborně, to je dobrá zpráva. Ještě něco, Creste: Tu invazi musíme co nejdřív odrazit, abychom posílili respekt, který dosud ještě máme v očích světových mocností. Půjdou s námi tak dlouho, dokud bude Země

v ohrožení. Potřebujeme posílit prestiž."
Crest se usmíval, když říkal: „Nejde jen o prestiž, jde o celé lidstvo. Jsme v krizi."
„Co na to počítač?"
„Šance padesát na padesát. To jde."
Perry uvažoval. Pak se zeptal: „Good Hope má akční rádius pěti set světelných let. Nemohla by zaútočit na domovskou planetu Imů?"
Crest si povzdechl.
„Vyvíjíte aktivitu, ze které jde strach, Rhodane. Později bychom možná měli tuto možnost zvážit, ale zatím je předčasná. Imové se vyhýbají otevřenému boji, protože ho nepotřebují, ale obranu planety mají důmyslnou. Samotná Good Hope by na ně nestačila."

„Uvidíme," nevzdával se Perry. „Zatím se spojte s Mercantem. Očekávám ho nebo jeho zástupce na základně, jen co se vrátím. Pak vytvoříme bojový plán. Ještě něco?"
„Ne, momentálně ne. Thora se chová rozumně."
Perry pokrčil rameny. „Ani bych jí nic jiného neradil. Tak zatím!"
Zamyšleně se vracel do velínu. Přede dveřmi se ještě zastavil. Thora! Velitelka arkonidské expedice. Mimořádná žena, i když s patologickými předsudky nadřazené rasy. Lidé byli v jejích očích stádem polodivochů. Jenom pod tlakem okolností byla ochotna spolupracovat s Rhodanem. Věděla, že přistála v cizí sluneční soustavě a že by se bez pomoci lidí nikdy nemohla vrátit na domovskou planetu. Její vlastní civilizace — vysoce vyvinutá, ale zdegenerovaná a neschopná vyvíjet jakoukoli aktivitu, až na pár jedinců, jakým byl třeba Crest - by pro její záchranu nehnula prstem.
Thora byla velice krásná. Perry si myslel, že by ji mohl milovat, kdyby jím tolik neopovrhovala. Ale - nenáviděla ho, nebo si to jen namlouvala? Bylo dobře, že Crest stál na jeho straně a že Thoru brzdil v jejích výpadech proti Rhodanovi.
Perry Rhodan pokrčil rameny a vstoupil do velínu.
Mercant nepřišel osobně. Zodpovědnost za bezpečnost Západního bloku na něm spočívala takovou vahou, že už neopouštěl svoji pracovnu v podzemí grónské centrály a veškeré akce řídil odtud.
Jedním z jeho lidí byl kapitán Klein, agent rozvědky a jeden z prvních Rhodanových spolupracovníků. Mercant ho vybral jako kontaktní osobu mezi sebou a Perrym.
Kapitán Klein byl vpuštěn pod energetickou kopuli a zanedlouho už stál tváří v tvář Rhodanovi. Crest seděl v pozadí na pohovce společně s Thorou. Bully a Manoli byli také přítomni, stejně jako dr. Haggard a čtenář myšlenek John Marshall, člen jednotky mutantů.
Perry přikývl Kleinovi na pozdrav.
„Mluvte. Mercant vás jistě dostatečně informoval. Jak moc zlé to je?"
„Hodně zlé. Imové se stále učí. Zpočátku se chovali nešikovně a mohli být snadno odhalováni — i když to nebylo nic platné, protože pak rychle opouštěli zajatá těla. Dotyčným lidem chybí vzpomínky na dobu, kdy Imové dleli v jejich tělech. Dnes už se ale Imové chovají tak, že je lze jen těžko zjistit. Navíc - jedinou možností, jak se Ima zbavit, je zabít tělo, ve kterém přebývá, a tím pádem zabít i nevinného člověka. Nevidíme východisko."
„Ale jedno východisko tady bude," řekl vážné Perry. „Imové mají na Zemi základnu, kde leží jejich vlastní těla. Slouží coby vězení lidských duší. Pokud tato těla najdeme a zničíme je, budou zneškodněny i duše Imů. Je to trochu složité, ale máme důkazy, že tomu opravdu tak je... Takže, kapitáne Kleine, co Mercant návrhu-je?"
„Permanentní střežení všech důležitých osobností, aby nemohlo dojít k infiltraci. Jinak žádné další návrhy."
„To je dost málo," opáčil Perry. Vzadu vstal Crest. „Ano, Cres-te? Chcete něco říct?"
Všichni se otočili k vysokému vědci. Jeho hlas zněl zlomeně, když řekl: „Thora mě přesvědčila, že jakýkoli boj proti Imům je beznadějný. Máme s nimi své zkušenosti. Dosud dobyli každý sluneční systém, kterého se jim zachtělo. Kdybychom naši galaktickou říši nezabezpečili ochrannou sítí varovných zařízení a neznič-ili každou oválnou loď, která se přiblížila, už dávno bychom neměli žádnou říši. Žádná moc vesmíru nedokáže zastavit Imy."
Perry se zakabonil.
„No a? Proč nám to říkáte, Creste? To vás přinutila Thora?"
Crest se bezradně ohlédl. Thora vyskočila a spěchala mu na pomoc. Stála tam jako pohyně pomsty. Byla krásná, nadpozemsky krásná.
„Ano, to jsem ho přinutila říci já, Rhodane. Víte stejně dobře jako já, že ho dlouhá nemoc oslabila. Oslabila především jeho ducha. Pokud zůstaneme na Zemi a vyplýtváme naše poslední síly v boji proti Imům, uděláme chybu. Přesvědčila jsem Cresta, že bude nut-

ne opustit tento sluneční systém a najít nějaký jiný. Takový, který Imové ještě neobjevili. Crest se mnou souhlasil."
„Takže vy chcete ponechat Zemi jejímu osudu," věcně konstatoval Perry. „Zemi, která byla ochotna vám pomoci."
„Kdo komu pomohl?" vyjela Thora.
„Je to vzájemné. Bez nás by byl Crest mrtvý muž."
„Bez vás by ale také ještě žila posádka, která zahynula při zákeřném přepadení Měsíce. Jsme si kvit."
„Ještě dlouho ne, Thoro. Ale - něco jiného: Mám otázku a prosím, abyste mi odpověděla upřímně. Tihle Imové - jsou podle vašich měřítek na vyšším vývojovém stupni, než Arkonidé? Jsou lépe hodnoceni?"
Thora zrudla. „Jak si dovolujete klást takovou otázku? Přirozeně, že ty hmyzí bytosti patří mezi zcela primitivní rasy, které nejsou hodný obývat kosmos..."
„A přesto před nimi utíkáte?" přerušil ji ironicky Perry.
„To je neuvěřitelné. S vaší pýchou to nic nedělá, Thoro?" Crest se pousmál. Bylo zřejmé, že je mu tohle všechno velmi trapné a že má radost ze zásahu, který Rhodan Thoře právě uštědřil.
„Jsme k tomuto kroku donuceni. Nemáme tu potřebné zbraně, abychom mohli Imy porazit."
„Pak se to stane i bez vašich zbraní. Vyvineme nové a lepší. Pozemšťané nejsou v žádném případě ochotni kapitulovat před invazí Imů. Budeme se bránit a vyženeme je. A vy, Thoro, nám přitom pomůžete."
„K tomu mě nikdy nedonutíte."
„Ale jo," přikývl Rhodan. „Přinutím. Bez Good Hope jste bezmocní, Thoro. A od této chvíle na palubu Good Hope nevstoupíte, vy ani žádný z vašich robotů. Nesmíte opustit svoji kajutu."
„Vy mě chcete zavřít?"
„Nejenom, že vás zavřu, já taky odrazím invazi Imů a učiním nutná opatření. Crest mi jednou říkal, že se my pozemšťané v jistých ohledech podobáme Arkonidům z jejich úsvitu. Jsme tvrdí a rozhodní, když máme nějaký cíl. A mým cílem je jednou provždy zneškodnit Imy a vynalézt proti nim zbraň, která jednoho dne poslou-

ží i Arkonidům. Vy, Thoro, mi v tom nebudete bránit. Pochopila jste?"
Kapitán Klein využil chvíle ticha a řekl: „Poručík Li Čao Tung, náš spojenec z Asijské Federace, je pohřešován. Mercant se domnívá, že ho dostali Imové."
To byl šok, který přišel nečekaně i pro Perryho. Poručík Li byl jedním z čelních agentů asijské mocnosti. A nyní se ho zmocnili Imové. Tím se Perry cítil napadnut osobně.
„Co to znamená - pohřešován? Li se přece nemohl jen tak beze všeho vypařit?"
„Každopádně zmizel z Grónska a bez rozkazu se vrátil do Číny. Mercant se domnívá, že za tím vězí Imové, kteří chtějí otřást mocnostmi."
„A k tomu potřebují zrovna našeho agenta?" Perry nedůvěřivě pohlédl na Kleina, který hned pochopil.
„Jestli si myslíte, Rhodane, že Imové dostali i mě, musím vás -doufám, že příjemně - zklamat. Můžete zjistit přítomnost Ima?"
„Frekvenční detektor!" navrhl Bully.
Perry přitakal. Jistě, to byla určitá možnost. Tenhle citlivý přístroj dokázal zaznamenávat mozkové vlny a snadno rozlišil mezi lidským a jiným mozkem. „Správně, Bully, tím pádem máme v ruce prostředek, pomocí kterého zjistíme přítomnost Ima. Co ale uděláme, jestliže ho objevíme? Přece nebudeme zabíjet? Nezbude nám, než se za Imy honit od jednoho těla k druhému." Crest se přihlásil o slovo. Nedbal Thořiných přísných pohledů a řekl: „Musí být zničeno tělo Ima. Lidská duše se pak vrátí do původního těla. Duše Ima však zemře se svým tělem. To je jediný slabý bod, který můžeme využít."
„Ale jak máme sledovat stopu Imovy duše v různých lidských tělech?"
Crest se usmál. „Naučí nás to zkušenost. Nač máme své mutan-ty? Možná se jim podaří rozbít most mezi tělem a duchem Imů."
„Možná," souhlasil Perry bez velkého nadšení. Bylo to všecko tak nehmatatelné: cesty duší... Duše byla patrně energií, ale jak hledat energii?

Pak se ozval Klein: „Mercant vás prosí, abyste se pustili do hledání Lia. Mercant sám to nedokáže. Li by mohl napáchat velké škody. Mercant se domnívá, že Im, který se zmocnil Liova těla, se pokusí znovu rozbít jednotu mezi velmocemi, aby Imové měli jednodušší pozici. To se však v žádném případě nesmí stát."
„Li je v Číně?"
„Jeho stopa se tam ztratila. Domnívám se, že bude v Pekingu."

Perry pohlédl na Bullyho. „Přiveď sem Ernesta Ellerta, Bully. Rychle!"
Inženýr zmizel bez otázky. Jenom Crest pozvedl obočí.
„Co chcete dělat s Ellertem?" divil se.
Perry se slabě pousmál. Protože Klein o Ellertovi ještě neslyšel, vysvětloval: „Ernest Ellert je mutant. Jeho schopnosti jsou zcela nebývalé. Je to teletemportér. Dokáže poslat duši do budoucnosti a z ní se dívat na naši přítomnost. Možná se mu podaří najít úkryt Imů."
„Teletemportér?" nechápavě zamumlal Klein. Pak pokrčil rameny a zmlkl. Perry Rhodan bude vědět, co dělá, říkal si. Když Ellert vstoupil, zdaleka nebudil dojem mimořádného člověka. Vypadal zcela průměrně. Jenom v očích měl nebývalou jiskru. Byly to oči - jak říkal Rhodan - které už viděly věčnost.
„Měli jsme válečnou poradu," pozdravil ho Perry. „Imové zahájili invazi. Zmocnili se poručíka Lia. Tako Kakuta vás bude informovat o podrobnostech a doprovodí vás. Doufám, že budete mít úspěch. Na cestu vás vybavíme dvěma frekvenčními detektory a dalšími instrukcemi."
Perry chvíli zaváhal, ale pak pokračoval.
„Zatím jsem se bránil využívat vaše schopnosti, pane Ellerte, ale nyní mi dovolte soukromou otázku: Vaše duše už víckrát opustila tělo a dlela v budoucnosti. V jistém ohledu dokážete dělat stejné věci jako Imové. Víte, proč vás proti nim nasazuji? Protože pokud je na Zemi někdo, kdo je schopen s nimi úspěšně bojovat, pak jste to vy! Ještě ta otázka: Byl jste už často v budoucnosti. Setkal jste se tam se Třetí mocností? Budeme v našem boji úspěšní?"
Přel Ellertovu tvář přelétl stín.

29

„Musím vás zklamat - ne. Ne tak, jak si myslíte. Ale budoucnost není konkrétní. Vede do ní mnoho cest, nebo přesněji řečeno existuje mnoho různých budoucností. Současnost je pevná, reálná, vycházející z minulosti. Budoucnost je však nereálná a nejistá. Sebemenší jev současnosti ji může změnit. Proto pokud jsem dosud byl v nějaké budoucnosti, nikdy to nebyla nezměnitelná budoucnost. Chápete, jak to myslím? Snadno se může stát, že se dostanu do špatného proudu budoucnosti a nebudu schopen podat správné informace."
„Odkud to všecko víte a proč jste o tom nemluvil už dřív?" zeptal se Perry s mírnou výčitkou v hlase.
„Nevěděl jsem o tom," rozpačitě opáčil Ellert. „V minulých dnech jsem provedl několik experimentů, které mi daly tohle vysvětlení."
„Tím pádem," hlesl Rhodan, „jste jako věštec nepoužitelný." Ellert pokrčil rameny. Vědoucí jiskra v jeho oku však zůstala. Lhal tedy? Perry pohlédl úkosem na Marshalla, ale ten zavrtěl hlavou. Takže Ellert nelhal. Říkal pravdu. Co to ale bylo, co ho udržovalo v takové jistotě?
„Jako věštec," pokračoval Perry, „jste možná bezcenný, ale nikoliv jako protivník invazorů. Můžete opustit své tělo a pronásledovat Imy."
„Pokusím se tenhle úkol splnit," přitakal Ellert. Po chvíli zaváhání dodal: „Jedna z mnoha budoucích možností počítá s tím, že příští týden už nebudu žít. Ale jak bylo řečeno: Je to jenom jedna z mnoha možností, které budoucnost skýtá. Může vyjít i ta možnost, v níž jsem vaším pomocníkem při budování galaktické říše."
Více než tři tisíce metrů pod povrchem zmrzlého Grónska se sešli všichni tři prezidenti pozemských mocností, ale tentokrát ne proto, aby kuli pikle proti Rhodanovi, nýbrž proto, aby společně hledali způsob boje proti invazorům. Mercant tam seděl s nimi a Perry Rhodan se účastnil prostřednictvím obrazovky. Účastníci konference ho viděli a slyšeli, stejně jako on viděl a slyšel je.

30

Když Mercant vylíčil stávající situaci, vzal si Rhodan slovo.
„Vážení pánové, jestliže nebudeme ihned jednat, jsme ztraceni. Naštěstí jsme definitivně docílili jednoty, a tím se Země stala planetou pozemšťanů. Padly prakticky všechny hranice. Vy tři, vážení pánové, řídíte tento svět. Musím vás proto požádat, abyste mým lidem umožnili zcela volný pohyb po území vašich států. Říkám--li volný pohyb, mám na mysli volný přístup i do všech vládních budov. Moji lidé musejí střežit všechny důležité osobnosti světa. Proto potřebuji tyto mimořádné pravomoci."
Nastalo stísněné ticho. Nikdo se neodvažoval Rhodana odmítnout. Pak zasáhl Mercant: „Samozřejmě, že prezidenti chápou mi-mořádnost nastalé situace a vydají patřičné instrukce. Říkám přece pravdu, pánové, že?"
Prezident Západního bloku přikývl. Váhavě se přidal i prezident Asijské Federace a Východu. Taky neviděli jinou možnost. Perry si ulehčené oddechl. První kolo bylo vyhrané.
„Díky, pánové. Nyní si ohledně obrany proti invazi už nemusíte lámat hlavu. Myslím, že to se svými lidmi dokážu sám. Jakmile zaměříme kosmickou loď invazorů, bude také zničena. Ale nyní ke

druhému bodu dne. Jak víte, vytvořil jsem hospodářský trust, který nese název General Cosmic Company. Šéfem podniku je pan Homer G. Adams, známý finanční génius s fotografickou pamětí. Všude po celém světě vyrůstají naše filiálky. Základní kapitál GCC se momentálně nachází na pětatřiceti miliardách dolarů. Pokud jste ochotni se mnou oficiálně spolupracovat v této oblasti, jsem ochoten zaplatit za rozbíhající se projekt třicet miliard na zálohách."
Prezident Asijské Federace se předklonil. „Jaký projekt máte na mysli?" otázal se číhavě.
Perry Rhodan se usmál. „Kosmickou flotilu! Země potřebuje kosmickou flotilu!"
„Načpak?"
„Je mnoho důvodů, pane prezidente. Myslím, že je nemusím vyjmenovávat. Všechny by se daly shrnout takto: Pozemšťané vstupují do vesmíru. Ať chceme nebo ne."
31
Rhodanův návrh byl jednomyslně přijat.
Tím však jeho přání neskončila. Jako další bod jednání přednesl návrh, aby se vytvořila společná vláda Země. Své precizní návrhy shrnul: „Musí být jednou provždy zaručeno, že už nedojde k členění pozemšťanů mezi sebou. Vznik kosmické flotily spočívá na myšlence jednoty. Vláda Země, dávný sen všech snílků, se musí stát realitou. Příležitost nebyla ještě nikdy tak zralá jako teď. Společné nebezpečí a budoucí společné úkoly jsou pomocníky při zrození domova pozemšťanů. Prosím, abyste v tomto ohledu neprodleně zahájili jednání. To by bylo všecko, pánové. Teď můžete v konferenci pokračovat beze mne. Mercant mě posléze bude informovat o všem podstatném. Děkuji vám za důvěru. Určitě ji nezklamu."
Velká nástěnná obrazovka zhasla.
Do vzniklého mlčení promluvil Mercant: „Tím jsou dány cíle, pánové prezidenti. Nyní je na vás, zda na ně dosáhneme. Abychom však ještě dnes dospěli ke konkrétním výsledkům, považuji za správné povolat člověka, který nám může poradit ve všech finančních i hospodářských otázkách. Pánové, dovolte, abych vám představil pana Homera Adamse, šéfa GCC..."
Ernest Ellert a Tako Kakuta měli ve svém pekingském hotelovém pokoji poradu.
„Měl byste to dokázat," řekl vemlouvavě Ellert. „Pomyslete na to, jak jste zničil oválnou loď Imů. Vnikl jste na její palubu pomocí teleportace, zanechal tam bombu a pak jste se teleportoval zpátky do bezpečí. Když jste s sebou uměl vzít bombu, určitě budete schopen vzít i člověka."
„Možná máte pravdu," zdvořile se usmál Japonec. „Musím to vyzkoušet. Zatím jsem na tuhle možnost ještě nepomyslel, mám-li být upřímný... Co kdybyste mě vy na oplátku vzal do budoucnosti?"
Ellert se široce zašklebil. „Tak tohle je ta vychvalovaná kooperace," smál se. „Kdyby to tušil Crest..."
Tako najednou zvážněl. Vypadalo to, že se soustředí na svůj úkol.
32
„Našli jsme Lia," konstatoval. „Co si s ním teď počneme? Jak máme vědět, že neudělá žádnou hloupost? Služební místa varovat nesmíme, protože nevíme, kdo z tamějších úředníků podlehl Imům."
V tu chvíli zabzučely oba jejich náramkové dorozumívací přístroje. Oba stiskli vstupní tlačítko. Zazněl hlas Rasa Tschubaie, druhého teleportera: „Poslouchejte, čeká vás práce. Li právě odjel na letiště a koupil si letenku na stratoliner do Batangu. Odlet zítra ráno v 6.35."
„Tak brzy!" zaúpěl Ellert. „Co ten chlap chce zrovna v Batungu?"
„Netuším. Úředníkovi, u kterého kupoval letenku, neudal žádný důvod."
„To si umím představit... Ty sem teď asi přijdeš, jak si myslím, protože do zítřejšího rána máme Lia pod kontrolou. Kdy má dorazit do Batangu?"
„Let trvá dvě hodiny - takže asi v půl deváté."
„My ho v Batangu přivítáme," přitakal Ellert. „Dobrá tedy, takže se teď už nestarej o Lia a skoč si..."
O pár vteřin později se veliký Afričan rematerializoval přímo v jejich pokoji. Zvesela se zakřenil, když uviděl Takův a Ellertův úlek. Na tohle náhlé zjevení si zatím ještě nikdo pořádně nezvykl.
„Nevíš," zeptal se Japonec, „proč náš přítel směřuje do Tibetu? Batang je přece ve směru na Tibet, ne?"
„Jistě," potvrdil Ras. „Asi dva tisíce kilometrů. Hezkej skok. Jak ho provedeme?"
„Vezmeme mezi sebe Ellerta - a skočíme. Třeba to dokážeme." Ras vykulil oči. „Vzít ho mezi sebe? Nechceš tím snad naznačit, že ho máme vzít s sebou?"
„Proč by ne?" divil se Japonec. „Není přece těžší než středně velká bomba..."
Letoun přistál přesně podle harmonogramu. Li vystoupil a vykročil k hospodářským budovám, aniž by se rozhlížel. Protože tady Japonec nebyl nijak nápadný, Tako převzal jeho sledování. Pomocí

33
náramkové vysílačky byl se svými dvěma druhy ve stálém spojení.
Li neměl žádná zavazadla, ale zato značnou sumu peněz v hotovosti. Nikdo nevěděl, jak se k nim dostal, pravděpodobně to nevěděl ani sám Li. Vybral si nejdražší hotel ve městě, zaplatil tři noci dopředu a pak ho po zbytek dopoledne nebylo vidět. Tako seděl v hale protějšího hotelu a nudil se. Pokud ho brzy někdo nevystří-dá, říkal si, tak u toho stolu asi usne.
Kolem poledne ho Ras vystřídal. Dal si sklenku rýžového vína a ujistil Taká, že tam zůstane až do večera. Japonec opustil mírně potácivým krokem lokál a odebral se do hotelu za Ellertem.
„Co pohledává Li v tyhle Bohem opuštěný díře?"
Ellert ležel na posteli a četl si. Sotva Tako hezky konzervativně vstoupil dveřmi, odložil knihu a položil zmíněnou otázku, která mu celý den nešla z hlavy. Ani na ni nečekal odpověď - a taky žádnou nedostal.
„Netuším," povzdechl si Tako a padl do křesla. „Nemůžeme se ho dost dobře přeptat. Co kdyby ses podíval do budoucnosti a zjistil Liovy úmysly?"
„Vždyť víš, jak to s tou budoucností je..."
„Aspoň to zkus," naléhal Tako. „Já zatím pohlídám tvoje spící tělo."
Ellert tedy přikývl a zůstal ležet. „Na škodu to bejt nemůže," řekl. „Ale netuším, jak to bude dlouho trvat. Nepouštěj nikoho dovnitř, slyšíš?"
Tako vstal a zamkl. Když se vrátil, Ellert už ležel bez hnutí a se zavřenýma očima. Japonec se nad něj sklonil a lekl se. Ellert přestal dokonce i dýchat - nebo to byl jenom klam? Pulz mu šel velmi slabě. Když ho Tako štípl do tváře, Ellert nereagoval.
Japonec si tedy také lehl a za okamžik spal. Nic nerušilo tuto odpolední siestu.
Li mezitím seděl o pár ulic dál ve svém pokoji. Nemateriální bytost, která převzala jeho tělo, byla ve spojení se svým velitelem na oválné lodi. Rozkazy zněly úsečně a precizně, bez jakéhokoliv osobního zabarvení.
34
„Plán vnější ochrany naší základny na třetí planetě musí být odložen. Člověk, který si říká Li, se stal podezřelým. Nemá však smysl hledat jiné tělo, protože by celá práce začala znovu. Li zůstane ještě dva dny v Batangu, pak bude cestovat do USA. Další příkazy následují."
Od této chvíle se Li pohyboval bez cíle. Najedl se, podnikal procházky po městě, nestaral se o své pronásledovatele a choval se jako penzionovaný úředník. Třetího dne si koupil letenku do Hongkongu s dalším letem do Carson City v Nevadě, USA.
Jak se čekalo, Ellertův pokus byl neúspěšný. Spíš mu ještě více zamotal hlavu. Když totiž sledoval Liův let do Hongkongu, narazil i na možnost, že Li v letadle vůbec nebude sedět. Která z možností se nyní stane skutečností?
Ellert začínal tušit, jak bezcennou je jeho schopnost. Jenom současnost byla schopna určovat běh budoucnosti. Pohled do budoucnosti skýtal jen miliony variant a nikdo nemohl vědět, která z nich se uskuteční.
Zato ho napadlo něco jiného. Něco, co ještě nedokázal v celém rozsahu pochopit. Musel si o tom promluvit s Rhodanem. Pokud by tahle teorie souhlasila, pak byly dny Imů na Zemi sečteny...
Perry Rhodan pokynul Ernestu Ellertovi. Oba seděli ve starém ve-línu Stardustu, který Rhodan používal díky sentimentalitě. Tady se cítil bezpečně - tady také začala jeho neuvěřitelná nová životní dráha.
Ellert promluvil.
„Když jsem v Batangu opustil své tělo a hlídal Lia, zjistil jsem překvapující skutečnost - že se totiž Imové mezi sebou dorozumívají telepatickou cestou. Ba dokonce jsem byl schopen části jejich rozhovorů porozumět. Bez těla pracuje totiž náš intelekt mnohem bystřeji. Možná jsem mohl navázat přímo kontakt s Imy, ale považoval jsem to za nesmyslné. Bude lepší, když se o této mé schopnosti nedozvědí. Ale ještě něco: Jsem přesvědčen, že lze pronásle-
35
dovát netělesného Ima. A sice pomocí teleportera. Teleporter se pohybuje tím způsobem, že v jednom místě své tělo dematerializuje a v jiném ho zase spojí. Stane se duchem a tehdy je příbuzným Imů. V tomto stavu je docela možné, abychom se Tako, Ras, nebo já připojili k nějakému Imovi, když opouští cizí tělo, aby se vrátil do vlastního."
Perry Rhodan naslouchal velmi pozorně. Jeho geniální mozek zvažoval všechny možnosti a šance.
„Máte pravdu, Ellerte. Máte absolutně pravdu. Zkusíme to. Myslím, že Li letěl do Nevady se speciálním

úkolem. Slečna Sloaneo-vá mě bude informovat o jeho každičkém kroku. Ale je tu ještě jedna věc, o které bych s vámi chtěl mluvit. Vysvětlil jste mi, že je nemožné zjistit budoucnost, jaká bude doopravdy, ale přesto... Stala se totiž podivná věc..." Ellert se předklonil a vzal do ruky noviny, které mu Perry podával. Titulky ho přímo udeřily do očí. Začal pozorně číst: Šestiletá holčička zastřelila svého otce služební pistolí Mesilla, New Mexico — Včera dopoledne se v Mesille stala jedna z nejzáhadnějších vražd našeho století. Malá Betty Toufryová sebrala svému otci, který ji vzal na klín, těžkou služební pistoli a zastřelila ho. Dítě do té doby nikdy takovou zbraň nedrželo v ruce a nemohlo vědět, jak se s ní zachází...
Allan G. Toufry, jak bylo v článku zdůrazněno, byl vědec a atomový výzkumník. Podstatnou měrou se účastnil na vývoji atomových zbraní a nesl zodpovědnost za pokusy v poušti. Služka novinářům velmi rozhodně tvrdila, že malá Betty byla do poslední chvíle k otci velmi milá, pak jí najednou pistole sama vklouzla do dlaně. Samozřejmě to mohlo být výplodem hysterické představy šokované ženy, vysvětloval reportér, ovšem nic to nemění na skutečnosti, že jde o záhadu. Ellert vzhlédl a podíval se na Perryho.
„Nu? Tak co na to říkáte?"
Ellert pokrčil rameny.
„Nechápu to! Zvlášť výpověď té služky. Ale nemyslím, že lže."
„Já také ne," přiznal Perry. „Také mám svoje domněnky. Ale přál bych si jistotu. Z tohoto důvodu bych vás chtěl požádat, abyste zjistil, co z toho dítěte vyroste. Můžete to zjistit?"

36

„Až do určitého stupně - ano. Osobnost zůstává do určitého věku pořád stejná. Nehraje tedy roli, jaké vedlejší účinky ji ovlivňují. Hlavní je, aby Betty Toufryová žila."
„Ano, Ellerte, dobrá. Musíte tedy odcestovat do Nového Mexika... Nebo jste schopen odtud..."
„Bylo by lepší, kdybych mohl být tam. Do Carson City je to přece jenom skok."
Perry Rhodan přikývl.
„Dobrá. Leťte ihned. A - dejte mi obratem vědět. Ta malá Betty mě moc zajímá."
Telepati byli schopni ihned poznat myšlenkové vzory Imů. Prstenec kolem vetřelců se zvolna stahoval, ale nešlo ho sevřít pevně. Nebezpečí bylo příliš velké. Kosmodromem západu byl Nevada Spáče Port.
Celé prostranství bylo obklíčeno a nikdo nepovolaný jím nepronikl. Toto opatření bohužel neplatilo na Imy, kteří se kdykoli podle svého vzdálili, kam chtěli.
Proto bylo bezpodmínečně nutné, aby Perryho lidé drželi uvnitř hlídané oblasti stráž.
Kapitánu Burnsovi z bezpečnostní služby to sice nešlo pod vousy, ale jeho povinností bylo bez odmlouvání poslouchat Mercan-tovy rozkazy. I když... Dosud nesměl nikdy nikoho nepovolaného pustit dovnitř, a nyní se tam procházelo cizích tváří až hrůza!
Například ten Marshall. Pořád se usmíval, když s člověkem mluvil. Jako by všecko věděl. Přitom nevěděl nic, jak se Burns domníval. Dobrá, byl to jeden z Rhodanových lidí, a ti strčili nos všude.
Telepat John Marshall, muž, který uměl číst myšlenky jiných lidí, se procházel po kosmodromu a živě se o všechno zajímal. Dosud nenarazil na žádného Ima. Lámal si tím hlavu. Nevěděl, jestli je to náhoda nebo záměr, ale nenacházel odpověď. Neustále měl na zřeteli nejdůležitější osobnosti, denně s nimi mluvil a zkoumal jejich myšlenky. Ale nezaznamenal nic mimořádného.

37

Dnes ho pozval na šachy dr. Lehmann.
Tento starší pán byl vášnivým přívržencem královské hry a měl radost, že našel někoho, kdo tuto vášeň sdílel. Samozřejmě nemohl tušit, že John čte jeho myšlenky a že tudíž zná jeho herní záměry.
„Šach!" pravil triumfálně, sáhl po dámě a táhl do jasně vyhrané pozice. S požitkem přitom zabafal z dýmky.
„To myslíte vážně?" zeptal se Australan. „Vy si asi myslíte, že jsem přehlédl svého jezdce? To je omyl. Takže - co vy na to?"
Lehmann zděšeně zíral na šachovnici. Situace byla najednou zcela opačná, než předpokládal.
John si zapálil cigaretu a s potěšením naslouchal Lehmannovým chaotickým myšlenkám. Zrovna se rozhodoval, zda obětovat dámu, když vtom...
Jeho myšlenky najednou přestaly existovat.
Čistě z vnějšku připomínal zkamenělou figurínu. Jeho oči zíraly strnule před sebe. Ruka s dámou se zastavila nad šachovnicí.
Zároveň John pocítil, jak se do prázdnoty v Lehmannovi cosi dere. Bleskurychle se stáhl z profesorova mozku, aby Ima nevyru-šil. Zároveň se připravoval na to, že za pět vteřin - podle Mercan-ta - bude hledět do očí, za nimiž se bude ukrývat duše Ima.
A skutečně. Jakmile tato lhůta uplynula, dr. Lehmann se opět pohnul. Automaticky postavil dámu. Do očí se mu vracel život. Tázavě pohlédl na Johna.

„Takže?"
John se vzpamatoval. Ještě nikdy v životě se neoctl v tak zapeklité situaci. Kdyby aspoň mohl proniknout do Imových myšlenek, ale to nebylo tak jednoduché. Invazoři byli také telepaty. Okamžitě by věděli kolik uhodilo, a to se nesmělo stát.
„To nebyl dobrý tah, profesore, mohl bych vám dát mat, kdybych chtěl. Ale viděl jsem na vás, že jste nepřemýšlel, takže vám dám šanci." Vzal jezdce a postavil ho tak, aby ho profesor mohl vzít. Ale profesor to neudělal. Im zřejmě potřeboval příliš mnoho času, než by pochopil význam oběti. Jeho následující tah byl nesmyslný a navíc podle pravidel nemožný.
38
John dělal, jako že si toho nevšiml. Táhl stejně nepromyšleně a pokoušel se přitom té neznámé duši přiblížit. Narazil na překážku, kterou nebyl schopen projít. Nechtěl přitom použít násilí. Aspoň nyní věděl, že Imové umějí zablokovat své myšlenky. Nebylo tudíž možné zjistit jejich záměry. Možná, že se však tato překážka uvolní, až bude Im komunikovat s některým ze svých druhů.
„Doufám, že váš slib stále platí, doktore?"
„Jaký slib?"
„Ten pokus! Zapomněl jste snad? Měl jsem se zúčastnit našeho nového pokusu, který se má za pár dní konat ve spalovací komo- , re."
„Aha - no jistě. Samozřejmě, že smíte přijít."
„Dobrou noc, doktore."
„Dobrou noc."
Když se John dostal do svého pokoje, vytáhl malou ale výkonnou osobní vysílačku, a spojil se s Rhodanem. Perry mlčel, když John domluvil. Pak pomalu řekl: „Nespouštějte Lehmanna z očí. Mám zprávu od Anně Sloaneové. Li je na cestě do Nevada Portu. Oficiálně jede na Mercantův příkaz. Sejde se s Lehmannem. Je možné, že mají plán, jak vyřadit kosmodrom z provozu. Tohle vyžaduje nejvyšší obezřetnost. Jakmile slečna Sloaneová dorazí, spojte se s ní. Až Ellert vyřídí současný úkol, bude vám přidělen jako posila. Myslím, že se Nevada Port brzy stane rozhodujícím místem pro celou invazi."
Pro Ellerta nebylo těžké dostat se k Betty Toufryové. Paralelní světy
šly totiž kupodivu stejným směrem. Jakmile se však dívce přiblí-
žil, zažil překvapení. Byla to telepatka! „Kdo jste?" zeptala se tiše a Ellert jí okamžitě rozuměl. Rozhodl se, že nebude nic zatajovat, nemělo to smysl, protože cítil, že její
telepatické schopnosti budou silnější než jeho. „Jsem Ernest Ellert, jeden ze spolupracovníků Perryho Rhodana." „A?" zeptala se překvapeně. „Přicházíte z jeho rozkazu?"
39
„Jak to myslíte?"
Chvíli přemýšlela, pak se usmála. „No ano, málem bych zapomněla, Erneste. Před pěti lety jste mi vyprávěl o své návštěvě v budoucnosti. Tohle naše dnešní setkání je příčinou, že si mě Rhodan vzal před pěti lety k sobě. Od té doby pracuji v jednotce mutantů. Rozumíme si?"
„Jenom částečně," odvětil popletený Ellert. „Takže vy pracujete pro Rhodana?"
„Vlastně mi můžete tykat, je mi teprve jedenáct let," usmála se. „Poslouchejte dobře, Ellerte. Jsem rozená mutantka. Mou hlavní oblastí jsou telepatie a telekineze. Můj inteligenční kvocient už překročil dvojnásobek normálu. Mutanti se rodí po celém světě. Je jich stále víc. Jednou vystřídají druh homo sapiens."
„Strašná vize."
„Pročpak? Dědictví všech vesmírných říší převezme homo superior..."
Ellert byl stále popletenější. Tahle dívenka mluvila o věcech, o kterých všichni kolem Rhodana snili... Ale málem přitom zapomněl, že s ní mluví už pět let v budoucnosti. To byla jiná realita než před pěti lety.
„Odpověděla byste mi na jednu otázku, slečno Toufryová?"
„Ráda, jakou?"
„Proč jste tenkrát zastřelila svého otce?"
Chvíli váhala, ale pak upřímně řekla: „Narazila jsem v něm na invazora. Narazila jsem na zábranu jeho myšlenek. Bylo to tak strašné, že jsem se bála pohnout. Můj otec tedy už nebyl mým otcem, ale předstíral, že jím je. Přišel, pohladil mě, vzal mě na klín... A já jsem najednou četla jeho myšlenky. Uvažoval o tom, že následujícího dne odpálí podzemní atomové bomby a zničí náš kontinent. Kdo by mi to však tenkrát věřil? Mně, malému dítěti? Jednala jsem automaticky. Zbraň, kterou u sebe nosil, jsem pomocí telekineze vzala a zastřelila ho. Tak se to stalo."

Ellert neodpověděl hned. Zaplavila ho lítost. Dívka zvedla hlavu k místům, kde tušila Ellertova ducha a řekla: „A nyní se vraťte, Erneste. Povězte Rhodanovi o všem, co jste slyšel. Jedno vám můžu

prozradit - invaze Imů se nezdaří. Země zvítězí... Ale vy, Erneste..."
Její myšlenky pohasly.
„Já - co bude se mnou, slečno Toufryová?"
„Nesmím vám to povědět. Zapomeňte na to, prosím."
„Proč mi to nesmíte říct?"
„Prostě nesmím, Erneste, nemučte mě. Vy budete u rozhodujícího obratu v dějinách lidstva. Váš osud bude úzce souviset s osudem galaktického impéria. Kdybyste tušil, co se stane, pokusil byste se tomu vyhnout. To se však nesmí stát. Jděte předepsanou cestou, Erneste, a Rhodan dojde k cíli. Ale my, Erneste, se už nikdy neuvidíme..."
„Za pět let - teď? Co bude pak? Kde budu?"
„Za pět let? Za pět let budete hledět na nový úsvit lidstva z místa, které přesahuje možnosti naší představivosti. A nyní - nechtě mě o samotě."
Ellert cítil, jak se od něj Betty vzdaluje. Už se k ní nesnažil proniknout. Po několika nerozhodných vteřinách se vrátil do současnosti. Přesně věděl, co má udělat...
„Ty ses teda přesvědčenej," řekl Bully Rhodanovi, „zeje nutný hledat základnu invazorů v Tibetu?"
Perry přikývl. Vedle seděl Crest. V ruce držel akta, ve kterých ležely informace, že Adams rozjel výrobu kosmických lodí po celé Zemi. Alespoň v tomto ohledu se podařilo zlomit všechny národnostní a ideologické hradby.
„Já vím, Bully. Imové si zřejmě všimli, že Lia sledujeme, a tak ho poslali jinam. Do Nevady, aby se spojil s Lehmannem, a aby zničili kosmodrom."
„Ale, Perry, já nevím, jak jim v tom máme zabránit," namítl Crest. „Podmanili si celé hvězdné říše a nikdo je nedokázal zastavit!"
„My je zastavíme!" řekl tvrdě a rozhodně Rhodan. „Máme k tomu všechny prostředky. Máme naše mutanty!"

Crest hleděl Rhodanovi do očí. Hleděl na muže, kterému sám přisoudil ty nejlepší vlastnosti a dodal mu pomocí hypnoškolení všechny vědomosti své civilizace. Věřil ve Rhodana jako v budoucího vládce galaktické říše. Věřil mu i nyní, že zbaví Zemi hrozby Imů.
„Dobře, dobře," přitakal Bully. „Jistě, porazíme je, Perry, ale co uděláme teď v Nevadě?"
Perry Rhodan se usmál. „Připravíme Imům léčku. Všichni poslouchejte..."
Nově vyvinutá látka měla všechny předpoklady stát se ideální pohonnou hmotou pro kosmické lodě. Byla pevného skupenství a zabírala jen rrfálo místa - to byla její největší přednost. V tomto stavu byla naprosto neškodná, dokud nebyla ozářena stejně neškodnými paprsky, které bylo za pomoci jednoduchých přístrojů kdykoli možno vyvolat. Jakmile se to stalo, látka začala měnit svoji atomovou strukturu. *Záření* fungovalo jako katalyzátor.
Vývoj nové látky proběhl zásluhou profesora Lehmanna. Látka byla navíc tak levná, že let na Mars by s její pomocí nepřišel na víc než obyčejná okružní jízda po větším městě. Byla by ideální pro nadsvětelný pohon.
To všechno byly však zatím pouhé dohady. Ale Lehmann se do své teorie zakousl jako buldok a chystal se ukončit řadu experimentů.
Li měl jako Mercantův zmocněnec přístup kamkoli a Lehmann proti tomu nic neměl - navíc v jejich tělech nyní dleli Imové. Ti se pokusu neobávali. Kdyby se reakce stala neovladatelnou, prostě by pouze opustili mrtvá těla pozemšťanů a hledali by si jiná.
Tohle však byl okamžik, kdy mělo dojít ke změně.
Ellert tvrdil, že by bylo nejlepší sledovat nějakou panicky prchající duši Ima...
Z tohoto důvodu bylo nutno proměnit poslední pokus v katastrofu, kterou bude možno zastavit - ale ne dřív, než oba Imové opustí těla profesora a agenta.
Když Lehmann s Liem vstoupili do spalovací haly, neměli žádné podezření. Asistenti je zdvořile zdravili a pak se opět věnovali svým úkolům. Několik nových lidí v pozadí si ani nevšimli. Byla mezi nimi i Anně Sloaneová... Těžké olověné dveře zapadly.
Profesor s Liem a Marshallem přistoupili k olověné komoře. Lehmann ukázal okénkem na kovový blok, ne větší než obyčejná cihla. „Tohle je naše nová látka, pánové. Zatím ještě nejsme schopni

využít veškerou uvolněnou energii, která vzniká po ozáření látky.
Vy oba jste laici, pánové, tak bych vás měl raději uklidnit: tahle olověná komora vydrží velmi vysoké teploty a nepropouští radioaktivní záření. Nicméně intenzita pokusu bude zvyšována jen velmi pomalu, abychom předešli jakýmkoli případným katastrofám."
Lehmann přistoupil k ovládacímu panelu. Zkoumavě pohlédl na Ellerta, ale ten se tvářil jako někdo, kdo profesora zná už delší dobu, a chápe, že vážený pan profesor nemůže znát všechny své podřízené kolegy.
„Zařízení je v pořádku?" otázal se vědec.
„Přezkoušeno a v perfektním pořádku," potvrzoval Ellert, který znal funkci jediné páčky. Té, která regulovala přísun energie do ka-talyzujícího zářiče.
„Dobrá, tak to zapněte na minimum."
Páčka zapadla do prvního výřezu.
Nikdo by se neopovážil použít maxima. Dokonce ani Lehmann ne. Proces by pak mohl proběhnout ve zlomku vteřiny a roztavit komoru.
Za okénkem se nic nezměnilo. Pouze stoupla teplota. Lehmann spokojeně přitakal. „*Začíná* stoupat teplota! Už minimální ozáření by postačilo k zásobení celého kontinentu elektrickou energií po stovky let. To je neuvěřitelné."
Li stál mlčky vedle něj. Neříkal nic - nač taky? Rozuměl si s ním telepaticky.
John Marshall opatrně zkoumal myšlenky, které mezi nimi poletovaly. Musel být velice opatrný, aby se neprozradil. Ale po-

chopil, nač se Im Lia ptal: „Při jakém nastavení začíná katastrofa?" „U sedmé drážky," telepaticky odvětil Lehmann, ale nahlas řekl: „Nastavení dvě, techniku!"
Marshall pochopil celý plán. Lehmann počká, až páčka zapadne do sedmé drážky a začne nezadržitelná *zkáza*. Pak v naprostém klidu opustí on i jeho druh umírající těla.
Anně Sloaneová věděla, že nyní začíná její práce. Ellert, jenž stál u ovládacího panelu, nesměl být vyrušován. Stejně jako Marshall se soustředil na zachycení úniku duší Imů, aby je mohli pronásledovat do nových těl.
Ellert mírně poodstoupil od panelu.
Lehmann pozoroval teploměr. V očích mu zářil fanatický lesk. Už se ani nesnažil udržet na tváři klidný výraz.
„Zapněte stupeň sedm!" řekl najednou Lehmann.
To byla ta chvíle.
Anně Sloaneová přistoupila trochu blíž. Očima se zabodla do páčky na panelu. Soustředila se a pohnula s ní. Aniž by se páčky kdokoliv dotkl, zvolna se posunula a pak se najednou zarazila až na konci. Anně věděla, jaké nebezpečí hrozí. 'Věděla, že tohle může zůstat nejvýš dvacet vteřin. Potom by skutečně došlo k náhlé, obrovské a nezadržitelné atomové reakci.
Otočila se k olověným dveřím, pronikla jimi a zavřela je zvenčí na závoru. Zevnitř se tedy nikdo nemohl dostat. Uplynulo patnáct vteřin. Katastrofa se zdála být nevyhnutelnou.
Šestnáct vteřin.
Imové pochopili, že musejí rychle pryč. Bez dalších příprav se jednoduše stáhli z těl a nechali je tam bezduchá ležet.
John Marshall kývl na Taká. Japonec dematerializoval a zmizel. Připojil se k proudu Imů a nechal se nést neznámo kam. Pronásledování bylo jednodušší, než čekal.
Sedmnáct vteřin.
Anně Sloaneová se soustředila na rozpálenou páčku a nasadila všechny síly, aby ji dostala zpátky do nulové polohy. Ale pokus se nezdařil... Nemohla tušit, že z páčky odkáply dvě slzy kovu, který posléze ztuhl a nedovoloval páčce vrátit se bez násilí zpět.

Osmnáct vteřin.
„Ellerte - páčka! Nejde mi to!"
Ellert nepřemýšlel. Skočil k panelu a zabral vší silou za zdeformovanou páčku. Cosi syklo, pak se páčka uvolnila a zapadla do nulové polohy. Zároveň došlo ke' krátkému spojení, místností proletěl namodralý blesk a zmizel v Ellertově těle. Teletemportér se na místě zhroutil. Jeho spálená paže nesnesitelně páchla.

Ale katastrofě bylo zabráněno.
Ještě před uplynutím dvacáté vteřiny se páčka dostala na nulu. Lehmann a Li se pohnuli teprve při jedenadvacáté minutě. Do jejich těl se vracel život. Nejdříve si nechápavě prohlíželi okolí, především Li, který tuto laboratoř nikdy předtím neviděl. Poznával Anně a Johna Marshalla, viděl Ellertovo tělo na podlaze, ale nic nechápal.
Jinak na tom byl Lehmann.
Netušil, jak se sem od šachovnice dostal, ale samozřejmě poznával důvěrně známé prostředí laboratoře.
„Co se stalo?" zeptal se naprosto klidně Marshalla.
„Nedokážu si vzpomenout..."
„Později, profesore," přerušil ho John. „Stalo se toho hodně. Ale momentálně se dějí důležité věci. Hrozí nebezpečí, Lehmanne? Váš blok byl devatenáct vteřin plně ozařován..."
Lehmann na něj zíral. „Devatenáct vteřin? Sedmým stupněm? Kdo to přikázal?"
„Odpovězte mi, profesore!"
Lehmann zavrtěl hlavou. „Hranice stability leží minimálně na dvaceti vteřinách."
„Dobrá, takže máme čas postarat se o Ellerta. Slečno Sloaneová, sežeňte doktora."
Dr. Fleeps jako by na to čekal. Jakmile Anně uvolnila závoru, vřítil se dovnitř. „Kolísal tady prý proud..."
„Jeden z mých lidí byl dost neopatrný," přerušil ho John Marshall.
Ellert se nehýbal. Jeho pravá paže byla až po loket spálená. Ale zranění nebylo smrtelné... Dr. Fleeps se sklonil k Ellertovi a pro-

hlížel ho. John mezitím vysvětloval zaraženému profesorovi, co se stalo. Li nechápavě naslouchal. Anně Sloaneová stála za doktorem. Cítila zodpovědnost za to, co se Ellertovi stalo. Kdyby nezklamala, nemohlo se to přihodit. Nedokázala si vysvětlit, proč byla její telekinetická energie tak slabá.
Dr. Fleeps se napřímil. „Zvláštní. Ten muž žije."
„Žije!" vzdychla Anně Sloaneová. „Zaplaťbůh! Co je na tom zvláštního?"
„Deset tisíc voltů," poznamenal Lehmann. „Je skutečně zvláštní, že to přežil."
Dr. Fleeps zavrtěl hlavou. „Špatně jste mi rozuměli. Biologicky žije, ale zároveň je mrtev."
Zírali na něj. Nikdo nepromluvil. Teplota v přístroji klesala.
„Člověk nemůže být zároveň živý i mrtvý," pravil profesor Lehmann. „To by byl paradox."
„Zákony logiky vám dávají za pravdu," přiznal lékař. „Ale to, s čím jsme nuceni žít, je snad logické? Vejdou se invazoři do naší logiky? Vůbec se nedivím, že v tomto muži vidím živého mrtvého."
„Co vás na tuto myšlenku přivedlo?"
„Nedýchá, srdce nebije. Krev stojí v žilách. Jak dlouho je tady?"
John pohlédl na hodinky. „Asi deset minut."
„To by mu už musela stydnout krev, ale nic takového... Sázím se, že zítra bude mít jeho tělo pořád ještě kolem sedmatřiceti stupňů..."
„To přece..."
„Je mi líto, neptejte se mě na příčinu. Já jen mohu registrovat fakt, nic víc. Ellert není ani mrtev, ani živ. Je to, jako by jeho duše opustila tělo s tím, že se do něj vrátí."
John Marshall pohlédl na Anně Sloaneovou. Kromě něj a Lia tu nikdo nevěděl, co se s Ellertem vlastně stalo. Možná, že se tele-temportér pokusil o skok do budoucnosti, aby si zachránil život, kdo ví. Jestli se vrátí..."
„Myslím, že poslední slovo řekne Perry Rhodan," namítla Anně Sloaneová. „Dám mu hned vědět, co se stalo."

Profesor Lehmann se na ni podíval. „A co je s těmi Imy, co unikli z našich těl?"
„To se brzy dozvíme - možná," odvětil John Marshall a opustil s Anně reaktorovou místnost. Zůstali jen lékař a rozpačitý profesor Lehmann.
Tako Kakuta se cítil jako ve vzdušném víru. Cítil proud, ve kterém se nacházel. Neviděl nic, neslyšel nic, ale něco cítil. Možná kolem něj byla tma, ale nepřemýšlel o tom, protože pomalu začínal materializovat.
Uplynulo asi pět vteřin.

Pořád ještě byla tma, ale už nahmatal své tělo. Stál uprostřed pomalu se rozjasňující temnoty. Ze zdí vycházelo matné světlo. Byl asi v nějaké hale..., a cítil chlad.
Těsně před jeho nohama se něco pohnulo. Oči si už zvykly na tmu, a teď pod sebou spatřil podlouhlé, oválné předměty, spočívající na tvrdé skále.
Pár vteřin trvalo, než překonal šok.
Těla vojáků invazní armády ležela pod jeho nohama v dlouhých řadách. Jenom dvě z nich se nyní zřejmě aktivovala - ta, která žila ještě před chvílí v Liovi a profesorovi.
Nesměl ztratit ani vteřinu.
Dematerializoval a octl se přesně pět kilometrů od jeskyně. Kolem něj se tyčily himalájské vrcholy. Věděl naprosto určitě, že těla Imů leží pět kilometrů jižně odtud.
Okamžitě jednal. Zapnul náramkovou vysílačku a hned nato uslyšel Rhodanův hlas: „Takže naše domněnka byla správná - jsou v Himalájí! Kde přesně stojíte, Tako? Jsem s lodí Good Hope deset kilometrů nad Himalájí."
„Nevím, pane Rhodane, nemůžete si mě zaměřit?"
„Okamžik. Bully se o to právě pokouší. Potrvá to jen chviličku, než vás budeme mít. Našel jste tu základnu?"
„Všechno dopadlo tak, jak to Ellert předvídal..."
47
Perry chvíli mlčel. „Ellert je mrtev. Jeho tělo se nachází na cestě do Gobi."
Tako neodpověděl. Čekal. Nakonec Perry řekl: „Možná se stalo něco jiného a není mrtev, to ještě nevíme. - Tak, Bully už vás našel. Za pár minut jsme u vás."
Japonec poodešel několik kroků stranou a posadil se. Netušil, co Perry Rhodan plánuje dál... Jenom jeden člověk na světě věděl, co se teď stane - Perry Rhodan!
Obrovská loď nehlučně přistála na skalní plošině. Antigrav Taká zachytil a vyzvedl ho na palubu.
„Díky vám jsme objevili základnu invazorů, Tako. Nyní je na nás, abychom je vyřadili z boje. Thora souhlasí a bezpodmínečně nám pomůže. Má z Imů veliký strach - a já ji chápu. Crest je ve zbraňové centrále. Já sám jsem převzal řízení a koordinaci. Kde leží ta jeskyně?"
Japonec ukázal na obrazovku. „Támhle, ta plochá hora. Je to uvnitř, asi dvacet metrů pod povrchem."
„Přírodní jeskyně v Himalájí," usmál se Perry Rhodan hořce. „To se k nim hodí - mohl jsem si to myslet." Good Hope se zvedla a klouzala směrem k označené hoře. Zůstala těsně nad ní. Perry vydal Thoře několik příkazů. Potom se obrátil na Taká a Bullyho, kteří stáli mezi dveřmi. „Útok začne za třicet vteřin. Thora způsobí odpaření hory nad jeskyní. Když budeme mít štěstí, najdeme k jeskyni nějaký vstup, jinak budeme nuceni těla Imů spálit. Já bych však chtěl některá zajmout živá." Tako zavrtěl hlavou. „To by nešlo, okamžitě by převzali naše
těla."
„Nikoli v případě, že použiju psychozářič," odporoval Rhodan. Hovořil o jedné z neškodných zbraní Arkonidů. Pomocí ní mohl komukoliv vnutit svoji vůli a dát mu dokonce posthypnotické rozkazy.
Bez dalších upozornění se nad horou zvedl orkán. Nahá skála se měnila v neviditelné plyny, které stoupaly k obloze. Probíhalo to tak rychle, že se pozemšťané nestačili divit. Energetický paprskomet Arkonidů byl velmi mocnou zbraní...
48
V hloubce dvaceti metrů se objevila černá díra.
„To je vstup do jeskyně!" zvolal Perry.
Kulovitá loď začala klesat. Pak přistála a její vchod se otevřel. Perry, Bully, Crest a Thora spěchali ke skalnímu vstupu. Tako tam na ně už čekal, zvolil pohodlnější způsob cesty a teleportoval se.
Než dorazili, vklouzl do otvoru.
„Jsou tam," řekl tiše, když se vrátil. „Ani ne dva metry odtud. Buďte opatrný, Rhodane, dvě z těch bytostí se pohnuly." Perry Rhodan si to namířil do jeskyně. V ruce se mu leskla stříbrná hůlka psychozářiče. Sklonil se a vstoupil. Ostatní ho pomalu následovali. Především Bully měl značné potíže, aby jeho široká ramena nenarážela stále do skály. Crest a Thora se drželi v pozadí.
Vtom Bully zaječel.
Ne proto, že by mu vadila oválná pouzdra mnoha těl, ležících na zemi... To se tak lekl dvou Imů, kteří se před nimi hrozivě vztyčili ve vší ošklivosti. Tak takhle vypadaly ty vosí příšery, které chtěly zničit Zemi jenom proto, že ji na nic nepotřebovaly... Jejich úzké oči se zákeřně leskly, tykadla na hlavě se nebezpečně komíhala a pancíř na hrudi vypadal pevně a tvrdě.

Perry neuvažoval dlouho. Namířil proti oběma monstrům psychozářič a dal jim rozkaz, aby se otočila. Imové okamžitě uposlechli.
„Jděte ven a dělejte všechno, co vám přikáže Tako Kakuta," pokračoval a hned vydal Japonci instrukce. Když pak Tako s příšerami míjel Bullyho, inženýr se chvěl po celém těle. Tak blízko kolem něj ještě nikdy neprošla smrt.
„Takhle zblízka jsme je nikdy neviděli," řekl Crest ve snaze omluvit neúspěchy své civilizace.
„Nevěřili jsme, že by s nimi psycho-zářiče něco svedly."
„Já tomu věřil, jenom jsem nevěděl, jestli to jde," řekl Perry a naznačil tím rozdíl mezi Arkonidy a pozemšťany. Proměna víry ve vědomí znamenala krok, kterého Arkonidé nebyli už schopni.
Thora zuřila. Ruka s paprskometem se jí třásla. Užuž mířila na schránky s těly, ale Perry ji zarazil:
„Nezabíjejte ta těla, Thoro, Imové by pak neopustili těla pozemšťanů a jejich duše by bloudily světem bez naděje na záchranu... Je to dvaadvacet lidí..."
„Dvaadvacet?" zvedla Thora obočí. „Nestojí za to je obětovat a zvítězit v bitvě?"
„Kdybychom zvítězili, asi bych dlouho neváhal ani já, ale my bychom nezvítězili. Imové by jejich pozemská těla neopustili a mohli by na Zemi řádit dál... Nicméně by tu měl někdo zůstat. Jakmile zjistí, že se některé tělo pohne, může ho hned zneškodnit."
Thora pomalu přikývla. „Kdo tu zůstane?"
Perry se usmál. „Myslím, že nejvhodnější bude Bully..."
Dál se nedostal. Bully vykřikl zděšením a ukázal na jednu z hmyzích postav, která zvolna vstávala a nenávistně si je měřila.
Rhodan kývl na Thoru a ta zvedla paprskomet.
Fialový paprsek snadno propálil pancíř invazora a odporná vosa klesla bezvládně k zemi, aniž by stačila vyslat na oválnou loď varovné signály.
Thora se otřásla.
„Máte pravdu, Rhodane, je to... úděsné. Podruhé bych to už nedokázala..."
Perry se usmál, vzal jí paprskomet z ruky a podal ho Bullymu.
„Bohužel, bude to nutné udělat ještě jedenadvacetkrát. Naším úkolem bude vystopovat Imy v lidských tělech a přinutit je, aby se sem vrátili. Bully, zůstaneš tady."
„Proboha, mám tady zůstat sám?" vyděsil se Bully.
„Nechám ti tu Taká..."
„Taká? Až bude nejhůř, práskne do bot!" vyjekl Bully a dodal nehoráznou kletbu.
Ve stejné vteřině, kdy Ernest Ellert pohnul páčkou a zachránil své druhy, se stalo cosi velmi podivného. Cosi, co prožil při plném vě-
domí...
Jeho tělem projela strašlivá bolest, ale hned zase přešla. Prostor kolem něj se propadl do nekonečné prázdnoty bez začátku a konce. Barvy a tóny se střídaly tak, jak pulzuje kosmos. Vznášel se v nicotě.

Jednu chvíli se mu zdálo, jako by ho míjelo nějaké slunce, a pak se kdesi za ním scvrkávaly celé galaxie.
Nepředstavitelnou rychlostí se hnal časovým proudem, nad kterým ztratil veškerou kontrolu...
A pak — najednou - ucítil pod nohama pevnou půdu. Materiali-zace proběhla zcela nečekaně a tak náhle, že ztratil vědomí.
Nedokázal odhadnout, jak dlouho tam mohl ležet. Ale když se probudil, cítil své tělo. Vrátil se do současnosti, nebo se propadl do budoucnosti?
Tyhle otázky zavrhl, jakmile je v duchu zformuloval. Cestou viděl vznik a zánik mnoha světů - mezitím musely uplynout miliardy let. Nikdo nemohl žít tak dlouho. Ale na druhou stranu - měl přece tělo?
Nahmatal na sobě jemnou, měkkou kožešinu a vyděsil se. Když konečně otevřel oči, jeho divoká představa se splnila. Jeho duše, odmrštěná do dálav prostoru a času našla domov, ale nebylo to tělo člověka.
Monstrum mělo čtyři nohy a jen slabou inteligenci, kde Ellertův silný intelekt snadno nalezl místo.
Jsem medvěd, pomyslel si Ellert. Ale pak poznal svůj omyl, protože v sobě uslyšel hlas.
„Jsem Gorx," pravil ten hlas. „A kdo jsi ty?"
Přestože se Ellert vyděsil, odpověděl: „Já jsem Ellert. Jak to, že se nedivíš, že..."
„Mám se divit? Máme tady často návštěvy z vesmíru."

„Kde jsem?"
„Náš svět se jmenuje Gorx."
„A vaše slunce?"
„Gorx."
Tomu Ellert nerozuměl. „Copak se tady všecko jmenuje Gorx?"
„Všechno se jmenuje Gorx, protože všechno je Gorx," znělo vysvětlení, které Ellerta málem dohnalo na pokraj šílenství. Kam se to dostal?
Soustředil se a opustil Gorxovo tělo.
Dole pod sebou viděl těžkopádnou bytost, lezoucí po skále, v níž zely temné otvory.
51
Tady žádnou odpověď na své otázky nedostane. Tady ne! Když se znovu soustředil, octl se ve volném kosmu. Opět se nechal nést proudem času, ale tentokrát zpátky. Když se zastavil, vznášel se v nicotě. Jak se tady měl vyznat?
Neměl žádný orientační bod. Byl jen kapkou v oceánu. Najednou pochopil, že pro něj neexistuje návrat zpět. Stal se zajatcem věčnosti. Nevěděl, kde se nachází, ani ve kterém čase... Na to neznal odpověď.
A tak se zajatec věčnosti Ernest Ellert pustil na cestu za současností, která měla trvat miliony let...
Pracovní roboti ukončili činnost. Šachta vedla padesát metrů do hloubky kamenitého podloží pouště Gobi. Její stěny byly vysokým žárem zpevněny a zesklovatěly, takže se staly navždy odolnými vůči povětrnostním vlivům.
Dole dal Rhodan vybudovat komoru a v ní zanechal informační materiály, zásoby kyslíku, instrukce a energetický agregát. Automatické poplašné zařízení vše hlídalo, a jakmile by se tělo byť o zlomek milimetru pohnulo, ozvalo by se. Uprostřed stála pohovka a na ní ležel člověk.
Tělo Ernesta Ellerta. Rhodan mu dal vystavět mauzoleum, jaké nemělo na celém světě obdobu. Ellert nebyl mrtev v běžném slova smyslu. Rhodan v hloubi duše pevně věřil, že se s ním ještě někdy musí setkat.
Jakmile se Ellert vrátí, měl by najít své tělo, které podle tvrzení lékařů nikdy nezmění podobu a životaschopný stav...
Rhodan si naposledy prohlédl komoru s tělem, pak se nechal transponovat ven a vchod do krypty byl zalit betonem. Pak jen zamyšleně hleděl na pyramidu připomínající kužel, který roboti stavěli nad kryptou...
52
Když se Bully vrátil do Gobi City, jak žertem nazýval základnu Třetí mocnosti, jeho tvář byla uzavřená a vážná. Během uplynulých čtyřiadvaceti hodin zabil jedenadvacet cizích bytostí. Jistě, mohl si říkat, že to přece nebyli lidé, ale pořád to byly živé bytosti. Měl právo je zabíjet?
Měl, musel to udělat... Rhodan měl pravdu. Invazoři chtěli přece zničit Zemi...
Zaplašil nesmyslné výčitky a plně se soustředil na vážnější problém. Pořád ještě nikdo nezaměřil oválnou loď Imů. Buď se nacházela příliš daleko od Země, anebo se někde skrývala. Ale kde?
Když se ohlásil zpátky, hned tuto otázku položil Rhodanovi. Per-ry na něj zamyšleně hleděl: „Na Zemi tedy momentálně není ani jeden Im. To je jasné. A co se týče jejich lodi, mám jisté domněnky. Oba zajatce jsem uložil do hypnotického spánku. Manoli a Ha-ggard je prohlédli. Pokud vím, objevili překvapivé rozdíly ve srovnání s lidským tělem. Jsou to telepati a velká část jejich mozku patří této schopnosti. Takže jsou patrně schopni dorozumívat se na vzdálenosti světelných let."
„Mluvils s nimi?"
„Podařilo se mi s nimi navázat spojení přes Marshalla."
„A?" napjatě se otázal Bully.
„Moc toho nebylo," zklamal ho Perry. „Jsou to paličáci. Promluvili jen pod paralyzátorem a ani pak toho nebylo moc. Chtěli zničit Zemi. Ne ji ovládnout - stačilo jim ji zničit. Prostě vedle sebe nikoho nestrpí. Jednoduché a drastické, že? Nemusíme si tedy nic vyčítat..."
„A jinak?"
„Nechal jsem je pod naším dohledem navázat spojení s oválnou lodí a jejím velitelem. Marshall se zapojil do jejich okruhu a rozuměl každému slovu. Oznámili mu ztroskotání akce a velitel jim rozkázal, aby se ihned vysvobodili. Když řekli, že to nejde, přikázal jim sebevraždu. Přirozeně, že jsem ihned vydal rozkaz a zabránil tomu. Tak jsem se mohl alespoň dozvědět, že oválná loď přistála kdesi na Měsíci a že tam taky míní zůstat. Když budou opatrní, ni-

53
kdy je nenajdeme. Zatím od nich budeme mít pokoj, ale nesmíme polevit v ostražitosti."
„Klid před bouří," přitakal Bully. Očividně nebyl s výsledkem bitvy spokojen. „Jednoho dne si to s náma budou chtít vyřídit."
„Do té doby bychom měli mít účinný obranný systém a jistější metody. Bez starosti, Bully, Ellert nám ukázal správnou cestu, jak je dostat. Hlavní pravidlo je: jakmile se Im vrátí do svého původního těla, nesmíme zaváhat a musíme ho hned zničit."
Bully naklonil hlavu k rameni. „A ti dva zajatci? Kdo je zabije?"
Perry Rhodan se chladně usmál. „Když jsem skončil výslech Imů, zrušil jsem svůj vliv. Oba okamžitě provedli rozkaz svého velitele. Víš, v jistém ohledu se skutečně hodně podobají vosám... Mají i to jedovaté žihadlo."
Mercant opouštěl svou podzemní pevnost v Grónsku jen ve výjimečných případech, a i pak jen velice nerad. Většinou to znamenalo nepříjemnosti.
Tento den však ne. Když nasedl do letounu a vydal pilotovi příkaz k letu, měl pocit, že letí na dovolenou. Pocit ho neopouštěl ani pak, když se procházel po Páté Avenui v New Yorku a když se zastavil, aby se zahleděl na dvaadvacetipatrový mrakodrap.
Mezi sedmým a osmým poschodím zářila zlatá písmena GCC. Když v této budově nastoupil do výtahu, pocit dovolené byl vystřídán těžkým tlakem v žaludku. Opět cítil váhu zodpovědnosti. Při spolupráci s GCC musel na jednu stranu podporovat potřeby a názory Perryho Rhodana, na druhou zase nezapomínat na požadavky vlády.
Když slečně Lawrenceové ohlásil své jméno, usmála se a zbavila ho aspoň trochu nervozity.
Malý, ale sporý šéf firmy ho přivítal velice zdvořile. Nikdo by na něm neviděl ani stopu toho, že ho teprve přednedávnem propustili z jednoho anglického vězení, kam se dostal za zpronevěry. Tak aspoň znělo odůvodnění rozsudku.
54
Mercant podal Homerovi ruku a přijal nabízené místo v křesle. S díky si vzal doutník, přestože doutníky upřímně nenáviděl. Ho-mer se pohodlně opřel v křesle.
„Čemu vděčím za vaši nečekanou návštěvu, pane Mercante? Poslal vás šéf?"
Hned tři konstatování v jedné větě, zjišťoval Mercant. Všemi mastmi mazaný Homer ho v ní upozornil, že přichází neohlášen, pak se ptal na důvod návštěvy a nakonec se stačil zeptat, jestli o tom ví Rhodan. Mercant věděl, že musí být opatrný, aby se ne-zamotal.
„Ne, Rhodan o mém příchodu neví," řekl podle pravdy.
„Přicházím na žádost své vlády a prosím jenom o informace." Vždycky bylo nejlepší hrát s otevřenými kartami. Koneckonců se už mezi Rhodanem a Západem nevedla *žádná* válka. „Jde o vybudování kosmické flotily."
Homer si posunul brýle ve zlatých rámečcích po nose. Vypadal v nich strašně staromódně.
„Kosmická flotila? Domníval jsem se, že experti už tohle téma dostatečně prošli. Upřímně řečeno, moc téhle věci nerozumím. Mě zajímá výhradně financování celého projektu."
„Nepřišel jsem kvůli technickým jednotlivostem hypotetického pohonu," usmál se Mercant. „To mě také nezajímá, nerozumím tomu patrně stejně jako vy. Jak víte, naše vláda dala na první financování osmnáct miliard. Kolik daly ostatní vlády?" Homer zvedl obočí.
„Celkový kapitál činí zhruba sedmdesát miliard dolarů," řekl, jako by se jednalo o padesát centů.
Mercanta to zaskočilo.
„Tolik?" divil se. „To jsem nečekal."
„Já také ne," přikývl Homer. „Projekt jsme už rozjeli. Na celém světě vyrůstají nové závody a výrobní podniky. V konstrukčních kancelářích ve dne v noci pracují naši nejschopnější lidé - a když řeknu naši, myslím tím evropské, americké i asijské experty. Poprvé v dějinách má celé lidstvo společný úkol. Prozatím odražená invaze hmyzích bytostí jasně ukázala, jak důležitá je naše semknu-

55
tost. Každý, kdo by byť v myšlenkách sledoval jen úzce nacionalistické cíle, je zrádcem."
Mercant měl dojem, že Homer nemluvil tak obšírně a dlouho bez důvodu. Nedal však na sobě nic znát a přitakával.
„Velmi správně, pane Adamsi. Avšak já nevěřím, že by někoho mohlo napadnout..."
„To neříkejte, pane Mercante. Před několika málo dny byl v jedné čínské továrně zadržen špion

Západu. Sotva bych uvěřil, že se tam pletl z vlastní iniciativy."
Mercant zavrtěl hlavou. „U tak gigantické organizace, jakou je západní tajná služba, trvá velmi dlouho, než jsou všichni jedinci odvoláni a zpraveni o novém stavu. Často ani nevíme, kde se zdržují..."
„Podobným nedorozuměním by však mělo být v zájmu pozemské spolupráce zabráněno," nepříliš zdvořile ho přerušil Homer.
„Vím, že stojíte na naší straně, Mercante, ale i vy byste se měl zbavit posledních vlivů, které vás nutí jednat proti vlastnímu přesvědčení."
„Ano, už jsem na toto téma mluvil s Rhodanem. On však zastává názor, že bych měl zůstat ve svém úřadě, protože se nedá předpovědět, kdo by přišel po mně. Menší zlo je vždycky lepší."
„To je pravda!" přitakal Homer. „Pojďme dál k věci. Po celé Zemi staví lidé paprsková děla, aniž to vědí. Stejně tak je tomu s kosmickými loděmi. Za půl roku, jak vám mohu s klidným svědomím povědět, budeme mít nejméně deset kosmických křižníků s nadsvě-telným pohonem. Přirozeně, je lepší, že o tom nikdo neví. Bude dobře, když i vy udržíte v tomto ohledu jazyk za zuby."
Mercant přitakal. Homer ho pobaveně pozoroval přes obroučky brýlí. Zřejmě tušil, jakému morálnímu dilematu je šéf tajné služby
vystaven.
„Co jste se ještě měl dozvědět, pane Mercante?" usmál se Homer.
„Měl jsem zájem o informace ohledně rozbitého křižníků na Měsíci a toho, co z něj zůstalo. Ostatní moje otázky měly odlákat vaši pozornost."
„Díky," odvětil Homer. „Tušil jsem to. Proč to chtějí vědět?"
56
„Nemám nejmenší tušení," upřímně přiznal Mercant. „Ale buďte ubezpečen, že jakmile by se potvrdilo podezření, že moje vláda jde proti Rhodanovi, hned by se to ode mne dozvěděl. Kromě toho vám chci poděkovat za otevřenost, pane Adamsi. Věřte, že se moji nadřízení dozvědí jenom tolik, kolik uznám za vhodné."
Generál Pounder a plukovník Maurice se loudali přes pokusné prostranství Nevada Spáče Portu a blížili se k obrovským halám. Všechno kolem bylo ospalé, nikde ani človíčka, a oba zmínění se nemohli zbavit dojmu, že se opozdili u nějaké masové evakuace.
Tady byla kdysi postavena legendární loď Stardust... Když však Pounder došel k hale, bylo zřejmé, že zdání klame. Hala neměla okna a byla na rozdíl od ostatních blízkých hal hermeticky uzavřena před okolním světem. Pounder zaklepal a dvířka do haly se pootevřela. Kdosi vystrčil hlavu a prohlédl si Poundera tak zevrubně, jako by ho nikdy v životě neviděl.
„Ano?"
„Jsem Pounder," odvětil generál. „Pusťte nás dál."
„To je zakázáno, pane."
„Kdo to zakázal?"
„Generál Pounder, pane."
Plukovník Maurice se rozesmál a Pounder zrudl jako krocan. Ale pak se otočil a řekl: „Tak je to správné, plukovníku. Jen se podívejte, jak mají být vojáci vycvičeni!"
Strážný nakonec prostudoval jejich doklady a pak je pustil dál. Hala nebyla nijak rozčleněna. Byla dvě stě metrů dlouhá a padesát široká. Kolejnice s transportními vozíky mizely v jakési šachtě. Na rozdíl od unavené nálady venku tady vládl čilý ruch a hluk.
„Himlhergot," zaúpěl plukovník. „Člověk tu neslyší vlastního slova!"
„Cože?" zvolal Pounder.
„Říkám, že se tu nedá mluvit!"
57
„Nerozumím vám!" křičel generál. „Je tady takový rámus, že neslyším sám sebe!"
Plukovník Maurice pokrčil rameny a usmál se.
Dělníci a technici si jich nevšímali.
Generál Pounder se najednou zastavil a zahleděl se před sebe. Uprostřed haly leželo na rampě stříbrné torpédo. Nad ním se tyčilo několik jeřábů a plnilo ho součástkami... Tohle torpédo bylo přesným obrazem lodi Stardust, lodi, se kterou major Rhodan před časem doletěl na Měsíc.
Nikdo na světě nevěděl, že tahle kopie existuje...
Po únoru přišel březen a pak duben.

Teprve v květnu toho roku si byl Rhodan jist, že Imové prozatím neuskuteční žádný útok. Za posledního čtvrt roku se na inva-zory téměř zapomnělo. Všichni se soustředili na výrobu, řízenou GCC, lépe řečeno Homerem, který jako pavouk spřádal pavučinu přes celou zeměkouli. Síla a moc jím řízeného koncernu rostla ze dne na den. Okamžik, kdy jistý Benjamin Wilder prohlásí, že mu patří celý svět, se zdál být blízko. Benjamin Wilder se schovával za GCC, a sotvakdo tušil, že jde o krycí jméno Perryho Rhodana.
Crest tomu překotnému vývoji událostí příliš nerozuměl. Podcenil dynamiku lidské přirozenosti. Mlčky kráčel vedle Rhodana. Společně s Bullym se vydali na podvečerní procházku. Bezděčně kráčeli směrem k malé pyramidě, kde čekalo lidské tělo na své nové probuzení k životu. Už zdálky viděli u pyramidy štíhlou postavu. Bully přimhouřil oči.
„Ať mě kousne opice," oznamoval poněkud dramaticky. „Tam je někdo, kdo klade kytky na hrob našeho přítele."
Crest přikývl a Perry Rhodan se neubránil úžasu. „To je Thora!" zvolal.
Když k ní došli, byla to ona, kdo prolomil mlčení. „Je to zvláštní, Rhodane, ale nemáte také pocit, jako by Ellert pořád ještě byl mezi námi?"
58
Perry přitakal. Cítil to stejně jako ona. „Jednoho dne ho třeba doženeme, Thoro, jestli ho proud času neodehnal příliš daleko... Mimochodem, proč vás zajímá Ellertův osud? Byl to přece jenom člověk?"
Pokoušela se zakrýt rozpaky.
„Rhodane, inteligentní bytosti umějí přiznat chybu. A my Arko-nidé inteligentní jsme. Takže se chovám podle své úrovně a přiznávám, že jsem obyvatele téhle planety podcenila, což ovšem neznamená, že bych si myslela, že jsou nám rovnocenní."
„To po vás nikdo nechce - alespoň prozatím," řekl vážně Perry. „Získali jsme už hodně tím, že jste nás přestala nenávidět..."
Crest přistoupil ke Thoře a dodal: „Jsem ti za tvá slova velmi vděčný, Thoro... Nyní už nevidím žádné překážky, proč bychom nemohli pokračovat v započaté expedici. Nemáme už svůj křižník, ale můžeme letět na Good Hope. Nalezneme planetu věčného života -jestli budeme mít štěstí."
Chvíli bylo ticho a pak Rhodan zavrtěl hlavou. „Máme důležitější úkoly. Musíme vycvičit mutanty a já bych k tomuto účelu rád postavil základnu na Venuši. V příštích dnech poletím na Venuši a připravím první tábor... A teprve až bude na Zemi pořádek, můžeme letět hledat planetu věčného života. Pokud existuje..."
„Existuje!" tvrdila Thora a v očích jí plál fanatický oheň.
„Podala o tom zprávu expedice, která se odtud vrátila. Tajemství této planety je však přísně střeženo. Čeká nás tam tvrdý boj."
Rhodan se usmál. „Uvěřím tomu, až budu mít nějaké důkazy."
„Bylo by fajn," přidal se Bully, „kdybychom přestali mít strach z vlastního pohřbu..."
Perry přistoupil k Thoře a podával jí ruku. „Budeme přáteli?" otázal se trochu nejistě.
Thora na okamžik zápasila se svou starou arogancí, pak ale nabízenou ruku přijala.
„Obdivuji vás, Perry Rhodane, obdivuji vás stejně, jako se vás bojím. Jistě pochopíte, že na takových základech nemůže stát pravé přátelství... Vím také, že jsem na vás odkázána. To má být přátelství? Podávám vám ruku, protože musím. Jste spokojen?"
59
Perry přikývl.
„Prozatím jsem. Věřím, že mi jednou ruku stisknete upřímně a ráda. Do té doby, Thoro, musím být spokojen s tím, co je. A to jsem. Smím vám poděkovat?" i
Bully zalapal po dechu a hlesl: „Amen..."
Na nebi vyšla první hvězda. Perry Rhodan si jí všiml a považoval ji za příznivé znamení pro budoucnost.